

Lectio Divina segédanyag

Évközi 2. vasárnap
C év – Jn 2,1-11

Szentmise evangéliumi szakaszaihoz

Szerkesztési munka végrehajtói:

Biblikus nézőpont:

Asztalos Gábor, Geiszelhardt Sára, Nyúl Viktor,

Liturgikus nézőpont

Mohay Réka

Patrisztikus nézőpont

Rácz Dávid, Haász Rebeka Anna, Görföl Tibor

Pedagógiai nézőpont:

Csonka Laura, Roszkopf Rita

Szemlélődési nézőpont

Mohay Réka, Rácz Édua Anna

Szerkesztő

Rácz Édua Anna, Mohay Réka

Tanítóhivatali nézőpont

Révai László,

Szabóné Nagy Katalin

Lektori szolgálatot teljesítettetek:

Nyúl Viktor –teljes tartalom áttekintése

+ EVANGÉLIUM Szent János könyvéből (Jn 2,1-11)

Jézus első csodája a galileai Kánében.

Abban az időben:

Menyegzőt tartottak a galileai Kánében, amelyen Jézus anyja is ott volt. Jézust is meghívták a menyegzőre, tanítványaival együtt.

Amikor fogytán volt a bor, Jézus anyja megjegyezte: „Nincs több boruk.” Jézus azt felelte: „Mit akarsz tőlem, asszony! Még nem jött el az én óráim.” Erre anyja szólt a szolgáltnak: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond!”

Volt ott hat kőkorsó, a zsidóknál szokásos tisztálkodás céljára, mindegyik két-három mérős. Jézus szólt a szolgáltnak: „Töltsétek meg a korsókat vízzel!” Meg is töltötték azokat színültig. Ekkor azt mondta nekik: „Most merítsetek belőle, és vigyétek oda a násznagynak.” Odavitték.

Amikor a násznagy megízlelte a borra vált vizet, nem tudta honnan való. A szolgálton azonban, akik a vizet merítették, tudták. A násznagy hívatta a vőlegényt, s szeméretre vetette: „Először mindenki a jó bort adja, s csak amikor már megittasodtak, akkor az alábbvalót. Te meg mostanáig tartogattad a jó bort.”

Ezzel kezdte meg Jézus csodajeleit a galileai Kánében. Kinyilatkoztatta dicsőségét, s tanítványai hittek benne.

Ezek az evangélium igéi.

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus vonal

1.1.1. Görög szöveg szó szerinti fordítása

1 Καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ γάμος ἐγένετο ἐν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἦν ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ ἐκεῖ.

És a harmadik napon lett egy menyegző a galileai Kánában, Jézus édesanyja is ott volt.

2 ἐκλήθη δὲ καὶ ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὸν γάμον.

De meghívatott Jézus, és a tanítványai is a menyegzőre.

3 καὶ ὑστερήσαντος οἴνου λέγει ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ πρὸς αὐτόν, Οἶνον οὐκ ἔχουσιν.

És amikor elfogyott a bor, mondja Jézus édesanyja neki: „Nincs boruk.”

4 {καὶ} λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς, Τί ἐμοὶ καὶ σοί, γύναι; οὕτω ἔκει ἡ ὥρα μου.

És mondja neki Jézus: „Mi közöm nekem hozzád, asszony? Még nincs itt az órád.”

5 λέγει ἡ μήτηρ αὐτοῦ τοῖς διακόνοις, Ὅτι ἂν λέγη ὑμῖν ποιήσατε.

Az édesanyja mondja a szolgálknak: „Amit mond nektek, tegyétek meg!”

6 ἦσαν δὲ ἐκεῖ λίθιναι ὑδρίαὶ ἕξ κατὰ τὸν καθαρισμόν τῶν Ἰουδαίων κείμεναι, χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο ἢ τρεῖς.

Volt pedig ott elhelyezve hat kőkorsó a zsidók tisztálkodása szerint, amelyek egyenként két vagy három metrétát fogadnak be (kb. 2×40 liter, 3×40 liter).

7 λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, Γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος. καὶ ἐγένισαν αὐτὰς ἕως ἄνω.

Mondja nekik Jézus: „Töltsétek meg a korsókat vízzel. És megtöltötték azokat színültig.

8 καὶ λέγει αὐτοῖς, Ἀντλήσατε νῦν καὶ φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ· οἱ δὲ ἤνεγκαν.

És mondja nekik: „Merítsetek most, és vigyetek a násznagynak!": azok pedig vittek.

9 ὡς δὲ ἐγεύσατο ὁ ἀρχιτρίκλινος τὸ ὕδωρ οἶνον γεγενημένον καὶ οὐκ ᾔδει πόθεν ἐστίν, οἱ δὲ διάκονοι ᾔδεισαν οἱ ἠντληκότες τὸ ὕδωρ, φωνεῖ τὸν υἱμφίον ὁ ἀρχιτρίκλινος

Amikor pedig megízlelte a násznagya a borrá vált vizet, és nem tudta, hogy honnan van, a szolgálak viszont, akik a vizet merítették, tudták, magához szólítja a vőlegényt a násznagya.

10 καὶ λέγει αὐτῷ, Πᾶς ἄνθρωπος πρῶτον τὸν καλὸν οἶνον τίθησιν καὶ ὅταν μεθυσθῶσιν τὸν ἐλάσσω· σὺ τετήρηκας τὸν καλὸν οἶνον ἕως ἄρτι.

És mondja neki: „Minden ember először a jó bort helyezi ki, és amikor megrészegedtek, a silányabbat: te megőrizted a jó bort mostanáig.”

11 Ταύτην ἐποίησεν ἀρχὴν τῶν σημείων ὁ Ἰησοῦς ἐν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἐφάνησεν τὴν δόξαν αὐτοῦ καὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

A jeleknek ezt a kezdetét tette Jézus a galileai Kánában, és kinyilvánította a dicsőségét, és a tanítványai hittek benne.

1.1.2. Legfontosabb magyar fordítások

Nova Vulgata

Szent István Társulati Biblia

Jeromos fordítás

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

¹Et die tertio nuptiae factae sunt in Cana Galilaeae, et erat mater Iesu ibi;

¹Harmadnap menyegzőt tartottak a galileai Kánában, amelyen Jézus anyja is ott volt.

¹Harmadnapon menyegző volt a galileai Kánában. Ott volt Jézus anyja,

¹Harmadnapra menyegző volt a galileai Kánában. Jézus anyja is részt vett.

¹És harmadnapon menyegző lőn a galileai Kánában; és ott volt a Jézus anyja;

¹A harmadik napon menyegző volt a galileai Kánában, és ott volt Jézus anyja.

²vocatus est autem et Iesus et discipuli eius ad nuptias.

²Jézust is meghívták a menyegzőre, tanítványaival együtt.

²és Jézus is hivatalos volt a menyegzőre tanítványaival együtt.

²Jézus is hivatalos volt tanítványaival együtt a menyegzőre.

²És Jézus is meghivaték az ő tanítványaival együtt a menyegzőbe.

²Meghívták Jézust és tanítványait is a menyegzőre.

³Et deficiente vino, dicit mater Iesu ad eum: " Vinum non habent ".

³Amikor fogytán volt a bor, Jézus anyja megjegyezte: „Nincs több boruk.”

³Amikor fogytán volt a bor, Jézus anyja így szólt hozzá: »Nincs boruk!«

³Mikor fogytán volt a bor, Jézus anyja megjegyezte: „Nincs már boruk.”

³És elfogyván a bor, a Jézus anyja monda néki: Nincs boruk.

³Mivel elfogyott a bor, Jézus anyja így szólt hozzá:

– Nincs boruk.

⁴Et dicit ei Iesus: " Quid mihi et tibi, mulier? Nondum venit hora mea ".

⁴Jézus azt felelte: „Mit akarsz tőlem, asszony! Még nem jött el az én óráim.”

⁴Jézus azt felelte neki: »Mi közünk ehhez, asszony? Még nem jött el az én óráim!«

⁴Jézus hozzá fordult: „Asszony, a mi dolgunk ez? Még nem jött el az én óráim.”

⁴Monda néki Jézus: Mi közöm nékem te hozzád, oh asszony? Nem jött még el az én óráim.

⁴Jézus ezt mondta neki:

– Az én gondom ez, vagy a tiéd? Asszony, talán nem jött még el az én óráim?

⁵Dicit mater eius ministris: " Quodcumque dixerit vobis, facite ".

⁵Erre anyja szólt a szolgálknak: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond!”

⁵Anyja ekkor ezt mondta a szolgálknak: »Tegyetek meg mindent, amit mond!«

⁵Anyja akkor figyelmeztette a szolgálkat: „Tegyétek, amit mond.”

⁵Mond az ő anyja a szolgálknak: Valamit mond néktek, megtegyétek.

⁵Anyja így szólt a szolgálkhoz:

– Bármit mond nektek, tegyétek meg!

⁶Erant autem ibi lapideae hydriae sex positae secundum purificationem Iudaeorum, capientes singulae metretas binas vel ternas.

⁶Volt ott hat kőkorsó, a zsidóknál szokásos tisztálkodás céljára, mindegyik két-három mérős.

⁶A zsidók tisztulására volt ott hat kőedény, egyenként két vagy három mérős.

⁶Állt ott hat nagy kőkorsó, a zsidóknál szokásos tisztálkodásra. Mindegyik két- vagy hárommérős volt.

⁶Vala pedig ott hat kőveder elhelyezve a zsidók tisztálkodási módja szerint, melyek közül egybe-egybe két-három métréta fér vala.

⁶Volt ott hat kőtartály a zsidók tisztálkodási rendje szerint, amelyekbe egyenként nyolcvan-száz liter víz fért.

⁷Dicit eis Iesus: “ Implete hydrias aqua ”. Et impleverunt eas usque ad summum.

⁷Jézus szólt nekik: „Töltsétek meg a korsókat vízzel!” Meg is töltötték azokat színültig.

⁷Jézus azt mondta nekik: »Töltsétek meg az edényeket vízzel!« Színig töltötték őket.

⁷Jézus megparancsolta nekik: „Töltsétek meg a korsókat vízzel.” Színig töltötték.

⁷Monda nekik Jézus: Töltsétek meg a vedreket vízzel. És megtölték azokat színig.

⁷Jézus így szólt hozzájuk:

– Töltsétek meg a tartályokat vízzel! Megtöltötték őket színültig.

⁸Et dicit eis: “ Haurite nunc et ferte architriclino ”. Illi autem tulerunt.

⁸Ekkor azt mondta nekik: „Most merítsetek belőle, és vigyétek oda a násznagynak.” Odavitték.

⁸Ekkor így szólt hozzájuk: »Most merítsetek, és vigyetek belőle a násznagynak!« Azok vittek neki.

⁸Akkor azt mondta nekik: „Most merítsetek, és vigyétek a násznagynak.” Vittek neki.

⁸És monda nekik: Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak. És vittek.

⁸Aztán így szólt hozzájuk:

– Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak! Vittek neki.

⁹Ut autem gustavit architriclinus aquam vinum factam et non sciebat unde esset, ministri autem sciebant, qui haurierant aquam, vocat sponsum architriclinus

⁹Amikor a násznagy megízlelte a borrá vált vizet, nem tudta honnan való – a szolgák azonban, akik a vizet merítették, tudták –, hívatta a násznagy a vőlegényt,

⁹Amint a násznagy megízlelte a borrá vált vizet, mivel nem tudta, hogy honnan való – de a szolgák, akik a vizet merítették, tudták –, odahívta a vőlegényt,

⁹A násznagy megízlelte a borrá vált vizet. Nem tudta honnan való, csak a szolgák tudták, akik a vizet merítették.

⁹A mint pedig megízlelte a násznagy a borrá lett vizet, és nem tudja vala, honnét van, (de a szolgák tudták, a kik a vizet merítik vala), szólítja a násznagy a vőlegényt,

⁹Amikor a násznagy megízlelte a vizet, amely borrá lett – mivel nem tudta, honnan van, míg a szolgák, akik a vizet merítették, tudták –, odahívta a vőlegényt,

¹⁰et dicit ei: „ Omnis homo primum bonum vinum ponit et, cum inebriati fuerint, id quod deterius est; tu servasti bonum vinum usque adhuc ”.

¹⁰s szemére vetette: „Először mindenki a jó bort adja, s csak amikor már megittasodtak, akkor az alábbvalót. Te meg mostanáig tartogattad a jó bort.”

¹⁰és azt mondta neki: »Minden ember a jó bort adja először, és miután megittasodtak, akkor a kevésbé jót. Te mindedig tartogattad a jó bort!«

¹⁰A násznagy hívatta a vőlegényt és szemére vetette: „Minden ember először a jó bort adja, és csak miután megittasodtak, akkor az alábbvalót. Te mindedig tartogattad a jó bort.”

¹⁰És monda neki: Minden ember a jó bort adja fel először, és mikor megittasodtak, akkor az alábbvalót: te a jó bort ekkorra tartottad.

¹⁰és így szólt hozzá:

– Minden ember a jó bort adja fel először, és amikor megittasodtak, akkor a gyatrábbat: te pedig mostanáig tartogattad a jó bort.

¹¹Hoc fecit initium signorum Iesus in Cana Galilaeae et manifestavit gloriam suam, et crediderunt in eum discipuli eius.

¹¹Ezzel kezdte meg Jézus csodajeleit a galileai Kánában. Kinyilatkoztatta dicsőségét, s tanítványai hittek benne.

¹¹Jézus ezzel kezdte meg csodajeleit a galileai Kánában. Kinyilatkoztatta dicsőségét, és tanítványai hittek benne.

¹¹Ezzel kezdte Jézus csodatetteit a galileai Kánában. Kinyilatkoztatta dicsőségét, tanítványai pedig hittek benne.

¹¹Ezt az első jelt a galileai Kánában tette Jézus, és megmutatá az ő dicsőségét; és hívének benne az ő tanítványai.

¹¹Ezt tette Jézus első jelként a galileai Kánában: kinyilatkoztatta dicsőségét, és tanítványai hinni kezdtek benne.

1.1.3. Behatárolás

A pontos időbeli („harmadik napon”- Jn 2,1), és térbeli (Kána- Jn 2,1; Kafarnaum- Jn 2,12) meghatározások, és a menyegzős epizód témája világosan körülhatárolja a szakaszt, amely a Jn 2,1-11 között helyezkedik el.

1.1.4. Szó szerinti üzenet

Az epizódban az evangélista több mindent hangsúlyoz Jézus kapcsán:

- Az első csodajel jelzi, hogy Jézus nem önmagáért teszi a rendkívüli jeleket, hanem mások javára. Azért, hogy ezáltal kinyilvánuljon az ő dicsősége, s higgyenek benne, aminek a jutalma az örök élet, ahogy János az evangélium végén tanítja: „Jézus még sok más csodajeleket is mutatott tanítványai előtt, amelyeket nem jegyeztek föl ebben a könyvben. Ezeket azonban följegyezték, hogy higgyétek: Jézus a Messiás, az Isten Fia, s hogy a hit által életetek legyen az ő nevében.” (Jn 20,30-31). Vagyis az evangélista a művében fokozatosan tárja fel Jézus Krisztusnak a misztériumát.
- A víznek a borrá változtatása finoman utal arra, hogy Jézus az igazi örömet és boldogságot hozó Messiás (vö. Ám 9,14; Óz 2,24; Jer 31,12; Iz 25,6; Zak 9,17; Jn 15,11). Illetve, hogy ő önmagát adja oda az embereknek az Oltáriszentségben, amelyben a kenyér az ő Testévé, a bor pedig az ő Vérévé változik át szeretetének legnagyobb jeleként (vö. Jn 6,48; Jn 15,1.13).
- Ezt a jelet Jézus egy hétköznapi helyszínen, egy örömteli ünnep: egy lakodalom keretében teszi meg, vagyis Isten közel van az emberhez annak minden életkörülményében. Az Úr örül az ember örömének. Megáldja, és megszenteli a férfi és a nő életre szóló, felbonthatatlan szövetségét: a házasságot.
- A Messiás a János- evangélium elbeszélő részének első hetének hetedik napján teszi ezt a csodajeleket, mintegy az „új teremtés hét napjának” csúcspontjaként.

Vagyis Isten tevékenységének a célja az ember boldogsága, és örök élete, aminek szimbóluma a kánai epizód is.

- Mária, Jézus édesanyja szüntelenül arra hívja a keresztényeket, hogy tegyék meg mindig azt, amit Fia mond. Megcselekedni az Úr szavát, a bölcs, és hűséges tanítvány vonása, aki, mert szereti Mesterét, megőrzi annak a szavát, s ezáltal megteszi az Atya akaratát, aminek a jutalma az örök élet (vö. Mt 7,21.24; Jn 14,23).
- Egyrészt Jézus engedelmeskedik Máriának, aki pedig arra kér, hogy engedelmeskedjünk Fiának, másrészt Mária is engedelmeskedik az Úrnak (vö. Lk 1,38; Jn 19,26-27). Ez az „engedelmesség-kötélék” arra emlékeztet, hogy Mária mint lelki édesanyánk, oltalmazónk, pártfogónk, és példaképünk közben jár az érdekünkben az Úrnál, de ugyanakkor arra is hív, hogy legyünk figyelmesek mi is Isten szava iránt.

1.1.5. Kulcsszavak rövid elemzése

ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ (*hé métér tú Jészú*): 'Jézus édesanyja' (Jn 2,1.3)

János evangélista nem nevezi néven Máriát, hanem az „édesanya”, „Jézus édesanyja” bensőséges kifejezéssel beszél róla. Három alkalommal említi őt meg: a kánai menyegzőn (Jn 2,1.3.5.12), az eucharisztikus beszéd hatása kapcsán (Jn 6,42), illetve a keresztnél (Jn 19,25-27). A második epizódban egyesek zúgolódva jegyzik meg, hogy ismerik Jézus apját és anyját, de Mária nincs jelen (Jn 6,42). A kánai menyegzőn (Jn 2,1-11), és a keresztnél (Jn 19,25-27) viszont az Úr édesanyja is hangsúlyozottan jelen van. Tanúja, sőt „kiváltója” Fia első csodajelének a lakodalmon, hiszen a közbenjárására változtatja át Jézus a vizet borrá. Illetve szemlélője az Úr nagy jelének is: a kereszthalálának. Mária, habár ritkán említik meg, mégis kulcsszerepet játszik az evangéliumban: jelen van, szemléli Fiát, szót szól mások érdekében nála, csendesen

befogad, hallgat, engedelmeskedik. Így a keresztény tanítvány példájává, és mintájává válik mindenki számára.

Az evangélista csupán két rövid mondatát őrizte meg, s mindkettő a kánai menyegző epizódjában található meg: „Nincs boruk.” (Jn 2,3), és „Amit mond nektek, tegyétek meg!” (Jn 2,5). Az előbbit Jézusnak mondja egyszerű, tömör, közvetlenséggel, az utóbbit pedig a szolgáltnak, arra szólítva fel őket, hogy tegyék meg konkrétan azt, amit az Úr mond nekik - ezt fejezi ki az alkalmazott felszólító forma is-. E két mondattal János jelzi Mária szerepét: közben jár Fiánál az adott szükség-helyzetekben, illetve Jézus felé irányítja az embereket. Mind a két esetben jelen időt használ a szerző („mondja”), amivel azt mutatja, hogy az Úr édesanyja titokzatos módon mindig, folyamatosan teszi, mondja ezt a történelem folyamán.

Az utolsó előfordulási igehelyen pedig az „édesanyja” (Jn 2,1.3.5.12; Jn 19,25) szókapcsolat helyett az „édesanyád” szót használja az evangélista (Jn 19,27), kifejezve ezzel azt, hogy Mária lelki értelemben a tanítvány édesanyjává válik. Sőt a jelen idővel bevezetett jézusi mondat („mondja”- Jn 19,27) arra utal, hogy ezt az egyik utolsó mondatát az Úr folyamatosan mondja minden egyes kereszténynek is. Az ő édesanyja lelki síkon mindenki édesanyja.

A Máriára vonatkozó „édesanya” kifejezés sajátos módon tehát három olyan epizódhoz fűződik, amelyek az Eucharisztiahoz kapcsolódnak: Mária tevékeny részese annak a jelnek, amikor Jézus a vizet borra változtatja át (Jn 2,1-11), ami előképe már az Oltáriszentségnek. Továbbá, amikor a Mester beszél arról, hogy „ő a mennyből alászállott, élő kenyér”, a hallgatók értetlenkedve mondják, hogy ők ismerik Jézus szüleit (Jn 6,41-42). Végül ott van Mária csendesen Jézus kereszthalálánál is, amely áldozatnak a megjelenítése és megünneplése az Eucharisztiaiban valósul meg. Ilyen értelemben megállapíthatjuk, hogy Mária az Eucharisztia édesanyja és tanítványa is, aki segít abban, hogy hogyan kell szemlélni e Misztériumot, és hogyan kell közeledni e Titokhoz.

γύναι (*günáj*): 'asszony!' (Jn 2,4)

Ezt a kifejezést a János-evangéliumban mind a négy alkalommal Jézus használja, amikor édesanyját (Jn 2,4; Jn 19,26), illetve a bűnös szamariai asszonyt (Jn 4,21), és a házasságtörésen ért nőt (Jn 8,10) szólítja meg. Szavai gyengéd irgalmat és határozottságot sugallnak. Ezzel a megszólítással arra hívja a szamariai asszonyt, hogy higgyen neki, illetve, hogy az Atyát lélekben és igazságban kell imádni (Jn 4,21-24). A bűnös nőt pedig bátorítja, hogy senki sem ítélte el őt, menjen, de többet ne vétkezzék (Jn 8,10-11). Az első és az utolsó alkalommal viszont édesanyját szólítja meg így Jézus: az első csodajelénél Kánában (Jn 2,4), és a keresztnagy jelenél Jeruzsálemben (Jn 19,26). Mindkét esetben jelen idővel vezeti be az evangélista az Úr szavait („mondja”- Jn 2,4; Jn 19,26). Mindez keretbe foglalja az evangéliumot, illetve túllépve az idő és a tér korlátain meghatározza az Egyház életét a történelemben. Hiszen Jézus folyamatos párbeszédben áll édesanyjával a mi javunkra, s arra hív, hogy ebbe a dialógusba mi is kapcsolódjunk be: bízzuk magunkat rá az Úrra, és édesanyjára.

ἄνω (*ánó*): 'fent, fenn; fel, felfelé' (Jn 2,7)

Ez a rövid szó az evangéliumokban csak Jánosnál fordul elő, és mindig Jézus vonatkozásában, az ő titkára, küldetésére világít rá. A szolgák az Úrnak engedelmeskedve színültig megtöltötték vízzel az edényeket, ami a teljességnek a jelképe (Jn 2,7). Ahogy Jézus egészen, maradéktalanul változtatja át borrá a vizet, úgy mindenkinek az életét lényegében, teljesen formálja át, ha valaki engedelmes neki. Továbbá egy másik alkalommal Jézus kijelenti, hogy ő felülről való, ami az ő valóságos istenségét mutatja (Jn 8,23). Végül pedig a halott Lázár feltámasztása kapcsán felemeli a szemét, és hálát ad az Atyának, ami pedig az Atyával való bensőséges kapcsolatát jelzi (Jn 11,41).

ἐφάνηρωσεν (*efánerószén*): 'kinyilvánít, nyilvánvalóvá tesz' (Jn 2,11)

Tipikusan jánosi kifejezés ez a szó: amíg a szinoptikusok közül egyedül Márk használja (Mk 4,22; Mk 16,12.14), addig Jánosnál kilencszer található meg, s mindig valamilyen formában Jézushoz kapcsolódik. Szenvedő szerkezetben a más által való kinyilvánulást, azaz a kinyilvánítást fejezi ki: Keresztelő János azért jött, és azért keresztel vízzel, hogy Jézus kinyilváníttassék Izraelnek (Jn 1,31); illetve aki az igazságot teszi (első sorban maga az Úr Jézus), arról kinyilvánul, hogy a cselekedetei Isten szerint valók (Jn 3,21). Továbbá Isten tettei válnak nyilvánvalóvá azáltal, hogy Jézus meggyógyítja a vakon született embert (Jn 9,3). Cselekvő formában pedig a szó arra utal, hogy Jézus a víz borrá való átváltoztatásával kinyilvánítja a dicsőségét (Jn 2,11). Majd búcsúbeszédében arról beszél, hogy kinyilatkoztatta az embereknek az Atya nevét (Jn 17,6). Végül pedig a feltámadt Jézus Krisztus saját magát nyilvánította ki (Jn 21,1), amikor megjelent tanítványainak (Jn 21,14- ez utóbbi szenvedő nyelvtani szerkezetben áll).

Ez a szó tehát Jézus istenségét tárja fel, rámutat arra, hogy a Fiú szoros, bensőséges kapcsolatban áll az Atyával. Jézus tehát nem valamit nyilatkoztat ki csupán, hanem Istent, illetve saját magát. Ő a kinyilatkoztatás alanya és „tárgya” is: Ő a kinyilatkoztató, de önmaga a Kinyilatkoztatás is! Ez az igazság áll minden cselekedete, szava, és megnyilvánulása mögött, s ebből a titokból kiindulva közelíthetjük meg az ő személyének a misztériumát.

1.2. Kontextuális – kánoni párhuzamok

Párhuzamok János evangéliumán belül

1,14.50 “S az Ige testté lett, és közöttünk élt. Láttuk dicsőségét, az Atya Egyszülöttének dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt be.” “Jézus ezt felelte neki: „Mivel megmondtam, hogy láttalak a fügefafa alatt, hiszel. De nagyobb dolgokat is fogsz még látni.”

3,2 “Ez éjnek idején fölkereste Jézust, s így szólt hozzá: „Rabbi, tudjuk, hogy Istentől jött tanító vagy, hisz senki sem vihet végbe olyan jeleket, amilyeneket te végbeviszel, ha nincs vele az Isten.”

4,46a “Így újra a galileai Kánába ment, ahol a vizet borrá változtatta.”

4,54 “Ez volt Jézus második csodajele, amikor Júdeából Galilea felé tartott.”

6,26 “Bizony, bizony, mondom nektek – felelte Jézus –: Nem azért kerestek, mert csodajeleket láttatok, hanem mert ettetek a kenyérből és jóllaktatok.”

7,30 “Erre el akarták fogni, de senki sem vetett rá kezet, mert még nem érkezett el az órája.”

11,40 “Jézus így felelt: „Nemde azt mondtam: ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét?”

12,28 “Atyám, dicsőítsd meg nevedet!” Erre szózat hallatszott az égből: „Megdicsőítettem és ezután is megdicsőítem.”

12,18 “Azért is vonult ki eléje a tömérdek nép, mert hallották, hogy ezt a csodát művelte.”

12,37 “Jóllehet ennyi csodát tett a szemük láttára, mégsem hittek benne.”

12,41 “Ezt mondta Izajás, amikor látta dicsőségét és jövendölt róla.”

19,26 “Amikor Jézus látta, hogy ott áll az anyja és szeretett tanítványa, így szólt anyjához: „Asszony, nézd, a fiad!”

20,30-31 “Jézus még sok más csodajeleket is mutatott tanítványai előtt, amelyeket nem jegyeztek föl ebben a könyvben. Ezeket azonban följegyezték, hogy higgyétek: Jézus a Messiás, az Isten Fia, s hogy a hit által életetek legyen az ő nevében.”

Szinoptikus párhuzamok

Mt 26,29 “Mondom nektek, mostantól nem iszom a szőlő terméséből addig, amíg majd az újat nem iszom veletek Atyám országában.”

Mk 1,24 “Mi közünk egymáshoz, názáreti Jézus! A vesztünkre jöttél? Tudom, ki vagy: Az Isten Szentje.”

Mk 7,3-4 “A farizeusok és általában a zsidók ugyanis nem esznek addig, amíg meg nem mossák a kezüket könyökig, így tartják magukat a vének hagyományaihoz. És

ha piacról jönnek, addig nem esznek, míg meg nem mosakszanak. S még sok más hagyományhoz is ragaszkodnak: így például a poharak, korsók, rézedények leöblítéséhez.”

Lk 5,37-39 “Senki sem tölt új bort régi tömlőkbe. Vagy ha mégis, az új bor szétveti a tömlőket, a bor kiömlik, a tömlők meg tönkremennek. Az új bor új tömlőbe való. Aki óbort iszik, nem kíván újat inni, mert hisz: Jobb az ó! – mondja.”

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Ter 41,55 “Amikor azonban Egyiptom egész földje is éhezni kezdett, a nép a fáraóhoz kiáltott kenyérért. A fáraó minden egyiptominak ezt felelte: „Menjetek Józsefhez, és tegyétek azt, amit mond.”

Kiv 4,30-31 “Áron beszámolt mindenről, amit az Úr Mózesnek mondott. Ő meg a nép szeme láttára bemutatta a csodajeleket. A nép hitt és örült, hogy az Úr meglátogatta Izrael fiait, s hogy megemlékezett szenvedésükről: meghajoltak és arcra borultak.”

1Kir 17,18 “Akkor így szólt Illéshez (az asszony): „Mi dolgom veled, Isten embere? Csak azért jöttél, hogy emlékezetembe idézd vétkeimet és megöld a fiamat?”

Iz 8,23 “Egykor megalázta az Úr Zebulun földjét és Naftali földjét. De az eljövendő napokban megdicsőíti majd a Tenger útját, a Jordánon túli vidéket, a pogány nemzetek tartományát.”

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus vonal

2.1. Szent Ágoston

Mivel az Úr meghívottként jött a menyegzőre, a titkos jelentésen kívül is meg akarta erősíteni, hogy ő alkotta a házasságot. Már akkor készülődtek, akiről azt mondja az apostol, hogy tiltják a házasságot, és azt mondják, hogy a házasság rossz, és hogy az ördög alkotta azt, bár az Úr mondja az evangéliumban, hogy amikor megkérdezték, vajon szabad-e az embernek elbocsátania feleségét valamilyen okból, hogy nem szabad, kivéve paráználkodás miatt. Abban a feleletében, ha emlékeztek, azt mondta, hogy „amit Isten egybekötött, ember ne válassa szét” (Mt 19,3–6). És akik jól képzetek a katolikus hitben, tudják, hogy Isten alkotta meg a házasságot, és amint a kötés az Istentől van, a válás az ördögtől van. Az Úr tehát meghívottként jött a menyegzőre, hogy a házastársi tisztaságot megerősítse, és megmutassa a házasság szentségét, mert az Úr személyét jelképezte annak a menyegzőnek a vőlegénye is, akinek azt mondták, hogy „eddig őrizted a jó bort”. A jó bort ugyanis, azaz az evangéliumot addig őrizte Krisztus.

A mi Urunk, Jézus Krisztus csodája pedig, amellyel a vizet borrá változtatta, nem csodálatos azoknak, akik tudják, hogy az Isten tette. Mert azon a napon, a menyegzőn azt a hat korsót, amelyeket vízzel töltetett meg, az változtatta borrá, aki minden évben megteszi ezt a szőlőtőkén. Mert ahogyan az Úr műveként változott borrá, amint a szőlő a korsókba öntöttek, úgy ugyanazon Úr műveként változik borrá, amit a felhők ontanak. Ezen pedig nem csodálkozunk, mert minden évben megtörténik, állandóságával veszi el a csodálatot. Mert ki az, aki az Isten műveit figyelni, amelyekkel ezt az egész világot irányítja és rendezi, és nem bámul, és nem feledkezik bele a csodákba? Ha megnézné egyetlen szem erejét, valamelyik magét, valami nagy dolog az, megdöbben a szemlélőt. Ám mivel a másra figyelő emberek felhagytak Isten műveinek szemlélésével, amelyben minden nap megadnák a dicséretet a Teremtőnek, magának tartotta meg az Úr használatlanul, amit alkotott, hogy a mintegy alvó embereket csodálatosabban serkentse tiszteletére. Halott létére feltámadt, az emberek csodálkoztak – annyian születnek minden nap, és senki nem csodálkozik. Ha okosabban figyelnénk, jobban csodálnánk, hogy van, aki nem volt, mint hogy újra él, aki volt.

(Szent Ágoston: *Tractatus in Johannis evangelium* VIII-IX)

2.2. Tanítóhivatali vonal

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

Kánában Krisztus bemutatkozik mint Messiás, Isten Fia, Üdvözítő

528. Az *Epifánia* Jézusnak mint Izrael Messiásának, Isten Fiának és a világ Üdvözítőjének kinyilvánulása. A Jordánban történt keresztséggel és a kánai menyegzővel (vö. Vízkereszt második vesperásának Magnificat-antifónája: Liturgia Horarum, I. köt., 465.) együtt ünnepli a napkeletről jött „bölcsek” Jézus-imádását (vö. Mt 2,1). Az evangélium ezekben a „bölcsekben”, a környező világ pogány vallásainak képviselőiben azoknak a nemzeteknek zsengeit látja, amelyek a megtestesülés által megvalósuló üdvösség örömhírét elfogadják. A bölcsek Jeruzsálembe jövele a zsidók királyának imadására (vö. Mt 2,2) megmutatja, hogy Izraelben Dávid csillagának messiási fényénél (vö. Szám 24,17; Jel 22,16) azt keresik, aki a nemzetek királya lesz (vö. Szám 24,17-19). Az ő jövetelük jelzi, hogy a pogányok csak akkor tudják fölfedezni Jézust és csak akkor tudják őt imádni mint Isten Fiát és a világ Üdvözítőjét, ha a zsidókhoz fordulnak (vö. Jn 4,22) és elfogadják tőlük a messiási ígéreteket, ahogy azokat az Ószövetség tartalmazza (vö. Mt 2,4-6). Az Epifánia hirdeti, hogy „az összes pogányok belépnek a patriarchák családjába” (Nagy Szent Leó: Sermo 33, 3: CCL 138, 173 /PL 54, 242/), és elnyerik „Izrael méltóságát” (Nagyszombati liturgia, 3. olvasmány utáni könyörgés: Missale Romanum, 1970, 277).

AZ EGYHÁZ KRISZTUS MENYASSZONYA

796. Krisztus és az Egyház, a Fő és a test tagjainak egysége magában foglalja a kettő megkülönböztetését is egy személyes kapcsolatban. Ezt gyakran a vőlegény és menyasszony képével fejezik ki. A 'Krisztus az Egyház vőlegénye' képet a próféták előkészítették és Keresztelő János meghirdette (vö. Jn 3,29). Az Úr önmagát „a Vőlegénynek” nevezi (vö. Mk 2,19; vö. Mt 22,1-14; 25,1-13). Az Apostol az Egyházat és minden hívőt, testének tagját, úgy mutatja be, mint menyasszonyt, akit ő Krisztussal, az Úrral „eljegyzett”, hogy egy Lélek legyen vele (vö. 1Kor 6,15-17; 2Kor 11,2). Az Egyház a szeplőtelen Bárány szeplőtelen menyasszonya (vö. Jel 22,17; Ef 1,4;5,27), akit „Krisztus szeretett”, akiért odaadta önmagát, hogy „megszentelje őt”

(Ef 5,26), akit örök szövetséggel magához kapcsolt, és úgy gondoskodik róla állandóan, mint a saját testéről (vö. Ef 5,29).

„A teljes Krisztus, Fő és Test, sokból egy. (...) Akár a Fő beszél, akár a tagok beszélnek, Krisztus szól: beszél a Fő nevében és beszél a test nevében. De mi mondatott? »Ketten egy testben lesznek. Nagy titok ez, én Krisztusra és az Egyházra vonatkoztatom« (Ef 5,31-32). És maga az Úr mondja az Evangéliumban: »Tehát már nem ketten vannak, hanem egy test« (Mt 19,6). Mert, miként tudjátok, a két személy újra egy lesz a házastársi egyesülésben. (...) »Vőlegénynek« mondja magát a Fő, és »menyasszonynak« a test nevében.» (Szent Ágoston: Enarratio in Psalmum 74, 4: CCL 39, 1027 /PL 37, 948-949/)

HÁZASSÁG AZ ÚRBAN

1612. Az Isten és az ő népe, Izrael közötti házassági szövetség előkészítette azt az új és örök szövetséget, melyben Isten Fia - megtestesülésében és életének fölládozásában - valamiképpen az egész általa üdvözített emberi nemet magához kötötte (vö. GS 22.), így készítve elő „a Bárány menyegzőjét” (vö. Jel 19,7.9).

1613. Nyilvános élete kezdetén Jézus - Anyja kérésére - első csodáját egy menyegzős ünnepen cselekedte (vö. Jn 2,1-11). Az Egyház nagy jelentőséget tulajdonít Jézus részvételének a kánai menyegzőn, mert bizonyítékot lát benne arra, hogy a házasság jó, és annak meghirdetését, hogy a házasság ezentúl Krisztus jelenlétének hatékony jele lesz.

2618. Az evangélium kinyilatkoztatja, hogy Mária hogyan imádkozik és jár közben a hitben: Kánában (vö. Jn 2,1-12) Jézus Anyja kéri a Fiát a menyegzős lakoma szükségleteiért. Ez egy másik lakoma jele, tudniillik a Bárány menyegzős lakomájáé, aki menyasszonya, az Egyház kérésére testét és véréát ajándékozza. Az Újszövetség órájában, a kereszt mellett (vö. Jn 19,25-27) Mária mint az Asszony, az új Éva, az élők igazi anyja talál meghallgatásra.

1614. Jézus igehirdetésében félreérthetetlenül tanította a férfi és a nő egyesülésének eredeti értelmét, úgy, amint azt a Teremtő kezdettől akarta: a Mózes által adott engedmény az asszony elbocsátására vonatkozólag a szív keménységének (vö. Mt 19,8) tett engedmény volt; a férfi és a nő házassági egysége fölbonthatatlan - maga Isten kötötte össze: „Amit Isten egybekötött, ember szét ne válassa” (Mt 19,6).

1615. A házassági kötelék fölbonthatatlanságának egyértelmű hangsúlyozása zavart kelthetett és teljesíthetetlen követelménynak tűnhetett (vö. Mt 19,10). Jézus azonban nem elviselhetetlen, nagyon nehéz (vö. Mt 11,29-30), Mózes törvényénél is nehezebb terhet rakott a házastársak vállára. Ő, aki azért jött, hogy a teremtés bűn által megzavart eredeti rendjét helyreállítsa, kegyelmet is ad ahhoz, hogy a házasságot Isten országának új módján lehessen élni. Ha a házastársak Krisztust követik, megtagadják önmagukat és fölveszik keresztjüket (vö. Mk 8,34), „föl tudják fogni” (vö. Mt 19,11) a házasság eredeti értelmét, és Krisztus segítségével meg is tudják élni. A keresztény házasság e kegyelme Krisztus keresztjének gyümölcse, mely az egész keresztény élet forrása.

1616. Pál apostol ezt teszi érthetővé, amikor azt mondja: „Férfiak, szeressétek feleségeteket, ahogy Krisztus is szerette az Egyházat, és föláldozta magát érte, hogy megszentelje” (Ef 5,25-26). És rögtön hozzáteszi: „Ezért az ember elhagyja atyját és anyját, feleségéhez ragaszkodik, és ketten egy testben lesznek. Nagy titok ez, én Krisztusra és az Egyházra vonatkoztatom.” (Ef 5,31-32)

1617. Az egész keresztény élet magán viseli Krisztus és az Egyház jegyesi szeretetének jegyét. Már a keresztség, a belépés Isten népébe, menyegzői misztérium; mintegy menyegzői fürdő (vö. Ef 5,26-27), mely megelőzi a menyegzői lakomát, az Eucharisziát. A keresztény házasság a maga részéről hatékony jellé válik, Krisztus és az Egyház szövetségének szakramentumává. Mivel ennek kegyelmét jelzi és közvetíti, a keresztények közötti házasság az Újszövetség igazi szentsége (vö. Trienti Zsinat, 24. sessio: Doctrina de sacramento Matrimonii: DS 1800; vö. CIC 1055, 1. §).

2.2.2. Pápai gondolatok

Szent II. János Pál pápa: Redemptoris mater

II. János Pál pápa enciklikája a Boldogságos Szűz Máriáról a zarándok Egyház életében

Jn 2,1-2; Jn 2,3-4; Jn 2,5; Jn 2,11

21. Ékesen szól erről János evangéliuma azon a helyen, ahol bemutatja Máriát a kánai menyegzőn. Mária itt mint Jézus anyja szerepel, fia nyilvános működésének kezdetén. „Menyegzőt tartottak a galileai Kánában, amelyen Jézus anyja is ott volt,

Jézust is meghívták a menyegzőre tanítványaival együtt”.¹ A szövegből az derül ki, hogy Jézus és tanítványai Máriával együtt kaptak meghívást, legyenek jelen az ünnepen; úgy tűnik, a fiút az anyja miatt hívták meg. Ismeretes a következmény, amely ehhez a meghíváshoz kapcsolódik, Jézus „csodajeleinek kezdete” – a víz borrá változtatása –, amelyről az evangélista ezt mondja: Jézus „kinyilatkoztatta dicsőségét, s tanítványai hittek benne”.²

Mária Jézus anyjaként van jelen a galileai Kánában, és meghatározó módon járul hozzá a fiának messiási erejét kinyilatkoztató „csodajelek kezdetéhez”. Íme: „Amikor fogytán volt a bor, Jézus anyja megjegyezte: 'Nincs több boruk'. Jézus azt felelte: 'Mit akarsz tőlem asszony! még nem jött el az én óráim'”.³ János evangéliumában ez az „óra” jelenti az Atyától kijelölt időpontot, amelyben a Fiú betölti művét, hogy megdicsőüljön.⁴ Bár Jézus anyjának adott válasza látszólag elutasítóan hangzik (különösen, ha erre a határozott megállapításra figyelünk: „Még nem jött el az én óráim”), Mária mégis a szolgálkhoz fordul, és azt mondja nekik: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond!”.⁵ Ezt követően parancsolta meg Jézus a szolgálknak, hogy töltsék meg a korsókat vízzel. És a vízből bor lett, jobb, mint az előző, melyet a menyegzői lakomán a vendégeknek felszolgáltak.

Milyen mély egyetértés volt Jézus és anyja között! Hogyan fürkészhető ki az ő bensőséges lelki kapcsolatuk misztériuma? A történet önmagáért beszél. Bizonyos, hogy ebben az eseményben már egészen világosan kirajzolódott az új dimenzió, Mária anyaságának új értelme. Amit jelez, azt Jézus minden szava és cselekedete – melyekről a szinoptikusok tudósítanak – megerősíti.⁶ Ezekben a szövegekben *Jézus szembe akarja állítani a szülésből eredő anyaságot (mint a testvériséget is) azzal az anyasággal, amely Isten országának dimenziójában az Isten Atyaságának üdvözítő szeretetéből fakad.* A János-féle szövegből kirajzolódik a kánai események ábrázolása során, hogy *mit jelent az új anyaság* lelki síkon, és nem csupán a test szerint, nevezetesen, hogy mit jelent Mária gondoskodása az emberekről, teljes feljűk fordulása szükségük és gondjaik egész területén. A galileai Kánában csak egy meghatározott emberi szükséglet látunk, amely látszólag kicsiny és csekély jelentőségű („Nincs boruk”). De ennek szimbolikus jelentése van: az emberek segítségére sietni bajaikban ugyanaz, mint bevonni őket a messiási küldetés keretébe,

¹ Jn 2,1-2

² Jn 2,11

³ Jn 2,3-4

⁴ vö. Jn 7,30; 8,20; 12,23.27; 13,1; 17,1; 19,27

⁵ Jn 2,5

⁶ Lk 8,19-21; 11,27-28; Mt 12,46-50; Mk 3,31-35

és elvezetni Krisztus megváltói hatalmához. Tehát itt közvetítésről van szó: Mária odaáll fia és az emberek közé, azok valódi nélkülözése, nyomora és fájdalma esetén. Ő közénk áll, de nemidegenként, hanem anyai mivoltában, mivel tudatában van annak, hogy mint ilyen, fia elé tárhatja – mert joga van hozzá – az emberek gondjait. Az ő közvetítése tehát közbenjárás jellegű: Mária „közbenjár” az emberekért. Ennél azonban többet is tesz: mint anya arra is törekszik, hogy kinyilvánítsa fia messiási hatalmát, vagyis megváltó erejét. Ez a megváltó erő a szükségben lévő emberek segítségére siet, hogy megvédje őket a gonosztól, mely különböző formákban és mértékben terheli életüket. Teljesen úgy, amint azt Izaiás próféta híres szövege mondja a Messiásról, amire Jézus honfitársai előtt Názáretben hivatkozott is: „hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, s hirdessem a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak meg a látást...”⁷

Mária anyai feladatának másik lényeges eleme kifejezést nyer a szolgákhoz intézett szavaiban: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond!” Krisztus anyja az emberek előtt hirdeti fia akaratát, megmutatja milyen feltételek szükségesek a Messiás hatalmának érvényesüléséhez. Mária közbenjárása és a szolgák engedelmsége hozta el Kánában Jézus számára „az ő óráját”. Kánában Mária megmutatta Jézusba vetett hitét. Az ő hite vezetett az első „csodajelhez”, és ez hozzájárult a tanítványok hitének ébresztéséhez is.

vö. Jn 2,4

24. A protoevangéliumban kapott ígéret beteljesülésének közepén állunk: Ő (az asszony ivadéka) széttiporja a kígyó fejét.⁸ Jézus ugyanis üdvözítő halálával legyőzte a bűn gonoszságát és a halált is annak gyökerében. Jellemző, hogy Jézus, amikor a keresztről anyjához fordul, őt „asszonynak” nevezi, és azt mondja neki: „Asszony, íme a te fiad”. Hasonlóan – ugyanezzel a szóval – szólította anyját a kánai menyegzőn is.⁹ Kétkedhetünk-e tehát abban, hogy ez a mondat (épp a Golgotán) Mária titkának mélyéig nyúl, jelezvén *az ő egyedülálló helyét, amelyet az egész üdvörendben elfoglal?* Így tanít a zsinat Máriáról: „Az ígéretre való hosszas várakozás után ővele, Sion főnséges leányával telik be az idő és kezdődik meg az üdvösség új

⁷ vö. Lk 4,18

⁸ vö. Ter 3,15

⁹ vö. Jn 2,4

rendje, amikor őbelőle ölt magára emberi természetet az Isten Fia, hogy testi életének misztériumaival megszabadítsa az embert a bűntől!¹⁰

Krisztus keresztről elhangzott szavai azt jelentik, hogy annak „új” anyasága, aki őt szülte, az Egyházban és az Egyház által folytatódik, ahogyan azt Szent János szimbolikusan előadta. Ő, ki – mint „kegyelemmel teljes” – bevezetést nyert Krisztus misztériumába, hogy anyja és így Isten Szent Szülője legyen, s ilyen módon az Egyház által megmaradjon e misztériumban mint „az asszony”, akiről először a Teremtés könyve, végül pedig János szól a Jelenések könyvében,¹¹ az üdvtörténet befejezésekor. A Gondviselés örök rendelkezése szerint Mária isteni anyaságának ki kell terjednie az Egyházra, amint azt a hagyomány is megerősíti, miszerint Máriának az Egyházra kiterjedő anyasága visszénye és folytatása az Isten Fiához tartozó anyaságának.¹²

Már maga az az óra, amelyben az Egyház született és a világ elé lépett, megmutatja a zsinat szerint Mária folytatólagos anyaságát: „Isten úgy határozott, hogy az emberi üdvösség titkát addig nem nyilatkoztatja ki ünnepélyesen, amíg a Szentlelket ki nem árasztja, Krisztus ígérete szerint. Ezért látjuk az apostolokat pünkösd napja előtt 'egy szívvel, egy lélekkel állhatatosan imádkozni az asszonyokkal, Máriával, Jézus anyjával és testvéreivel együtt'.¹³ Máriát is látjuk tehát, amint imádkozik és esdekel az ajándékért: a Szentlélekért, aki az angyali üdvözletkor már leszállt reá, mint a Magasságbeli ereje”.¹⁴

Az üdvrendben, amely a Szentlélek működése által valósul meg, különös összhang van az Ige megtestesülésének és az Egyház születésének pillanata között. Az a személy, aki mindkét pillanatot egybefogja: Mária. Mária Názáret városában és Mária az utolsó vacsora termében, Jeruzsálemben. Mindkét esetben az ő tartózkodó, de mégis lényeges jelenléte mutatja meg „a Szentlélek általi születés” útját. Ő, aki Krisztus misztériumában anyaként jelenik meg – a Fiú akaratából és a Szentlélek hatására –, így van jelen az Egyház misztériumában is. Az Egyházban is folyton megtalálható anyai jelenléte, amint azt a kereszten elhangzott szavak is kifejezik.

„Asszony, íme a te fiad” ...; „íme a te anyád”!

¹⁰ LG 55.

¹¹ 12,1.

¹² vö. CCL 138:126. (Nagy Szent Leó: Tractatus 26 de natale Domini 2).

¹³ ApCsel 1,14

¹⁴ LG 59.

Jn 2,1-11

39. Ebből a szempontból ismét meg kell vizsgálnunk az üdvtörténet alapvető eseményét, mégpedig az Ige megtestesülését az angyali üdvözléskor. Mária, az isteni hírnök szavában felismerte a Magasságos akaratát, hatalmának alávetve magát jelentőségteljesen szólal meg: „Az Úr szolgálója vagyok, teljesedjenek hát be rajtam szavaid”.¹⁵ Az „Isten és ember” közötti egyetlen közvetítő Jézus Krisztus, és ennek első engedelmes elfogadója: a názáreti Szűz, aki vállalja az anyaságot. Mária elfogadja Isten reá vonatkozó választását, hogy a Szentlélek által Isten Fiának anyja legyen. Állíthatjuk, hogy *beleegyezése az anyaságba* abból következik, *hogy szüzességében teljesen átadta magát Istennek*. Mária elfogadta a kiválasztást, hogy Isten Fiának anyja legyen, mert jegyesi szeretet vezette, amely képes egy emberi személyt teljesen Istennek szentelni. Ennek a szeretetnek erejében Mária, szüzességben élve, mindig és mindenben „Istennek szentelt” akart lenni. Ezek a szavak: „az Úr szolgálója vagyok”, azt fejezik ki, hogy ő kezdettől fogva elfogadta és tudatában volt saját anyaságának, amely személyének teljes átadását jelentette Isten üdvözítő tervének szolgálatára. És fia, Jézus Krisztus életében oly módon teljesítette anyai részvételét, ahogyan az megfelelt szűzi hivatásának.

Mária anyasága, amely teljesen át van hatva „az Úr szolgálója” jegyesi lelkületével, elsődleges és alapvető oka annak a közbenjárásnak, amelyet az Egyház meggyőződéssel vall és hirdet,¹⁶ és amelyet állandóan a hívek szívére köt, mert nagy reményt fűz hozzá. Hiszen meg kell fontolnunk, hogy először az Isten, az Örök Atya *bízta magát a Názáreti Szűzre*, amikor a megtestesülés titkában saját Fiát ajándékozta neki. Ez a kiválasztás, amely Máriát a legfőbb feladatra és az Isten anyjának méltóságára emelte, a létrendben az Ige személyében való két természet egyesülésének igazságára vonatkozik (*unio hypostatica*). Ez az az alapvető valóság, amitől Mária Isten Fiának anyja, s amiért kezdettől fogva teljes nyitottsággal tárul ki Krisztus személye, minden tevékenysége és egész küldetése előtt. „Az Úr szolgálója vagyok” – ezek a szavak tanúsítják Mária lelki nyitottságát, amely tökéletesen egybekapcsolja azt a szeretetet amely a szüzesség sajátja és azt, amely az anyaságra jellemző. Máriában ez a két szeretet összefonódik és átszövi egymást.

Ezért Mária nemcsak az Emberfiának „dajkáló anyja”, hanem a Messiásnak és Megváltónak „másokat messze felülmúló társa is”.¹⁷ Ő –amint már mondtunk –, a

¹⁵ Lk 1,38

¹⁶ LG 62

¹⁷ LG 61

hit zarándokútján elől járva, a kereszttéig jutott, de úgy, hogy a Megváltó küldetésében, tetteiben és szenvedésében egyben anyai közreműködése is megvalósult. Azon az úton, amelyen közreműködött Fiának, a Megváltónak tetteiben, az ő anyasága egyedülálló módon átalakult, amennyiben napról napra egyre inkább eltöltötte őt „a lángoló szeretet” azok iránt, akiknek Krisztus küldetése szólt. Eme „lángoló szeretet” által, amely „a lelkek természetfeletti életének helyreállítására” irányul,¹⁸ Mária egészen egyedülálló módon, személyesen lépett be abba az „Isten és ember” közötti közvetítésbe, amely az ember Krisztus Jézus közvetítése. Mivel Mária ennek az egyedüli közbenjárásnak a természetfeletti hatását elsőként önmagában tapasztalta meg – hiszen már az üdvözléskor „kegyelemmel teljes”-nek nevezte őt az angyal –, ezért állíthatjuk, hogy a kegyelem és a természetfölötti élet e teljessége különös módon készítette fel őt arra, hogy együttműködjék Krisztussal, az emberi üdvösség egyedüli közvetítőjével. Ez az együttműködés nem más, mint Krisztus közbenjárásának alárendelt közbenjárás.

Máriánál sajátos és kivételes közbenjárásról van szó, amely az ő „kegyelem teljességén” alapul, mely „az Úr szolgálójának” föltétlen készségét jelenti. Máriának erre a belső engedelmisségére Jézus Krisztus azzal válaszolt, hogy egyre jobban fölkészítette őt: legyen az emberek „anyja a kegyelem rendjében”. Erre utalnak, legalább is közvetett módon, a szinoptikusok egyes adatai,¹⁹ de leginkább Szent János evangéliumának részletei,²⁰ amelyeket már az előbbieken is kiemeltünk. Jézus Máriához és Jánoshoz intézett szavai a kereszten e tekintetben nagyon tanulságosak.

Szent II. János Pál pápa: Sollicitudo rei socialis

II. János Pál pápa enciklikája a püspökökhöz és papokhoz, a szerzetesi közösségekhez, az Egyház minden fiához és leányához és minden jóakarátú emberhez a Populorum progressio kezdetű enciklika huszadik évfordulójára

Jn 2,3

Mária oltalmába ajánljuk a fejlődés gondját

49. Ebben a *Mária-évben*, amelyet azért hirdettem meg, hogy a katolikus hívek egyre inkább Máriára emeljék tekintetüket, aki „előttünk jár a hit zarándokútján”²¹ és

¹⁸ LG 61

¹⁹ vö. Lk 11,28; 8,20-21; Mk 3,32-34; Mt 12,47-50

²⁰ Jn 2,1-11; 19,25-27

²¹ vö. II. Vaticanum dogmatikus konstitúció, Lumen Gentium, az Egyházzól, 58; II. János Pál pp. Redemptoris Mater enciklika (1987. márc. 25.) 5-6: AAS 79 (1987), 365-367. old.

Fiánál, a mi Megváltónknál anyai gondoskodással közbenjár értünk, *reá és az ő közbenjárására kívánom bízni korunk súlyos gondját*, valamint kezdeményezésünket, amelyet elindítottunk és vállalunk, gyakran nagy áldozat árán, hogy hozzájáruljunk a népek igazi fejlődéséhez, ahogyan azt elődöm, VI. Pál bemutatta és meghirdette.

Jámbor keresztény szokás szerint a Boldogságos Szűz Máriának ajánljuk mindenki súlyos gondjait, hogy Fia elé terjesztve, kieszközölje nála azok *megszűnését* vagy *megváltozását*. De ugyanígy eléje terjesztjük a *világ helyzetét és a nemzetközibajokat* minden szorongásával, nyomorúságával, a munkanélküliséggel, az éhezéssel, a fegyverkezési hajszájával, az emberi jogok eltiprásával, a részleges vagy általános feszültségekkel és veszélyekkel, melyek robbanással fenyegetnek. Mindezeket mint gyermekei az ő „irgalmas szemei” elé tárjuk, hittel és reménnyel ismételve a régi Mária-antifónát: „Isten Szent Szülője, könyörgésünket meg ne vedd szükségünk idején, hanem oltalmaz meg minket mindig minden veszedelemtől, dicsőséges és áldott Szűz”.

A Boldogságos Szűz Mária, anyánk és királynőnk az, aki Fiához fordulva szolt: „Nincs boruk” (Jn 2,3); ugyanő dicsérte az Atyát, mert „letaszította trónjukról a hatalmasokat, az alázatosokat pedig fölemelte; az éhezőket jóllakatta, de a gazdagokat üres kézzel küldte el” (Lk 1,52 és köv.) Az ő anyai gondoskodása kiterjed a földön élő emberek *személyes és közösségi problémáira* is.²²

A Legszentebb Szentháromság előtt Őreá bízom mindazt, amit ebben az enciklikában kifejtettem, hogy mindenkit rábírjak: gondolkodjék el rajta és tettekkel segítse a népek igazi fejlődését, ahogyan azt jellegzetesen kifejezi a fejlődésért mondott szentmise könyörgése: „Istenünk, Te egyetlen közös tőről sarjasztottál minden népet, és azt akartad, hogy egyetlen családdá olvadjon Tebenned. Áraszd ki szereteted tüzeit minden ember szívébe. Ébressz bennük vágyat, hogy testvéreik valódi fölemelkedését szolgálják, hogy kiteljesedjék minden ember személyisége és a társadalomban ledöntve minden válaszfalat, megerősödjék a méltányosság és az igazságosság.”²³

Szent II. János Pál pápa: Mulieris dignitatem

II. János Pál pápa apostoli levele a nő méltóságáról és hivatásáról

²² vö. VI. Pál pp apostoli buzdítása, Marialis Cultus (1974. febr. 2.), 37; AAS 66 (1974), 148. old. és köv.; II. János Pál pp. Mexikóban, a „de Zapopan” Mária szentélyben tartott homiliája (1979. jan. 30.), 4; AAS 71 (1979), 230. old.

²³ „Pro populorum progressionem” votivmise collectája: Missale Romanum, ed. typ. altera, (1975) 820. old.

vö. Jn 2,4

Mária, a Szentírás asszonya

2. Az utolsó szinódus a *Mária-év folyamán* ülésezett, és ez új lendületet adott e téma tárgyalására, miként az kitűnik a *Redemptoris Mater* enciklikából is.²⁴ Ez az enciklika kifejti és aktualizálja a *Lumen Gentium* VIII. fejezetét, melynek a címe is kifejező: „*Isten anyja, a Boldogságos Szűz Mária Krisztus és az Egyház misztériumában*”. Mária – a Szentírás „asszonya”²⁵ – a legbensőbb módon kapcsolódik Jézus üdvözítő misztériumához, és ezért sajátos módon jelen van az Egyház misztériumában is. Mivel az „Egyház Krisztusban mintegy szentsége, azaz jele és eszköze az Istennel való bensőséges egyesülésnek és az egész emberi nem egységének”,²⁶ Isten Anyjának eme sajátos jelenléte az Egyház misztériumában arra indít, hogy gondoljuk meg azt az *egyedülálló kapcsolatot, mely ezen „asszony” és az egész emberi család között fennáll.* Itt mindenkiről szó van, az egész emberi nem minden fiáról és leányáról, akiben a nemzedékek során megvalósult az emberiségnek az az alapvető öröksége, mely a szentírási „kezdet” misztériumához fűződik:²⁷ „Isten az embert saját a képmására teremtette; férfinak és nőnek teremtette őket”.²⁸

Ez az *emberről, férfiről és nőről szóló örök igazság* – amely tapasztalat alapján mindenki előtt nyilvánvaló – egyidejűleg olyan „misztérium”, amely „csak a megtestesült Ige misztériumában világosodik meg igazán ... Krisztus megmutatja az embernek magát az embert, és föltárja előtte nagyszerű hivatását” – tanítja a zsinat.²⁹ Nemde ebben a „megmutatni az embernek magát az embert” kifejezésben kell megtalálnunk annak az „asszonynak” a sajátos helyét, aki Krisztus anyja volt? *Krisztus üzenete*, melyet az Evangéliumok tartalmaznak, s melynek háttere az egész Szentírás, az Ó- és Újszövetség, nemde sokat mondhat az Egyháznak és az emberiségnek a nő méltóságáról és hivatásáról?

Pontosan ez a témája ennek a dokumentumnak, amely jellegénél fogva illeszkedik a Mária-évbe, amikor a Krisztus születése utáni második évezred a harmadikba fordul.

²⁴ vö. *Redemptoris Mater* enciklika 46.

²⁵ vö. Ter 3,15; Jn 2,4; 19,26

²⁶ LG 1.

²⁷ E „kezdetnek” bővebb antropológiai és teológiai kifejtése megtalálható a pápa „A test teológiájáról” 1979. IX. 5-től tartott szerdai beszédeiben.

²⁸ Ter 127

²⁹ GS 22.

Úgy vélem, ezt a szöveget legjobb lesz egy *elmélkedés* formájában és annak stílusában megírni.

Szent II. János Pál pápa: Christifideles laici

II. János Pál pápa szinódus utáni apostoli buzdítása a világi hívőknek az Egyházban és a világban betöltött hivatásáról és küldetéséről

Jn 2,5

A személyes hivatás és küldetés fölfedezése és megélése

58. A világi hívők képzésének alapvető célja a saját hivatás mind világosabb fölfedezése és az egyre nagyobb készség annak megélésére a saját hivatás betöltése során.

Az Úr hív és küld szőlejébe munkásnak, hogy országának eljöveteleért a történelemben dolgozzam: ez a személyes meghívás és küldés határozza meg minden egyes világi Krisztus-hívő méltóságát és felelősségét, s képezi sarkpontját az egész képzésnek, mely arra irányul, hogy e méltóságot örömmel és hálával ismerjék föl, és a felelősséget hűséggel és nagylelkűen vállalják.

Isten ugyanis öröktől fogva gondolt ránk és szeretett minket, mint egyedi és megismételhetetlen személyeket, mindegyikünket külön-külön saját néven szólítva, mint a Jó Pásztor, aki „ismeri juhait és nevéen szólítja őket” (Jn 10,3). De Isten örök terve, mindegyikünknek külön-külön, csak a saját életünknek és megpróbáltatásainknak történeti előrehaladásában világosodik meg, és pedig nap nap után fokozatosan.

Ahhoz pedig, hogy Isten konkrét akaratát életünkkel kapcsolatban fölfedezzük, mindig nélkülözhetetlenek a következők: Isten és az Egyház szavának engedelmes és figyelmes meghallgatása, a gyermeki és állandó imádság, a bölcs és jóakarató lelkipásztorral fönntartott kapcsolat, a kapott adományok és talentumok hitben történő értelmezése, ugyanakkor a társadalmi és történelmi körülmények figyelembevétele, amelyek között ki-ki él.

Minden egyes világi Krisztus-hívő életében vannak nagyon jelentős és döntő szakaszok Isten hívásának fölismerésére és a Tőle kapott küldetés elfogadására: ezek közé tartozik a *serdülő-* és *ifjúkor*. De senki meg ne feledkezzék arról, hogy az Úr, mint a szőlőt munkásokkal műveltető gazda, az élet *minden egyes órájában* hív, azaz

megmutatja szent, konkrét és pontos akaratát: ezen okból az éberség mint gondos odafigyelés Isten szavára, a tanítvány alapvető és állandó magatartása.

Egyébként nemcsak arról van szó, hogy *tudjuk*, mit akar Isten tőlünk, mindegyiküinktől külön-külön, az élet különböző helyzeteiben, meg is kell *tenni* azt, amit Isten akar; amint erre bennünket Máriának, Jézus anyjának a kánai mennyegzőn a szolgálkhoz intézett szavai emlékeztetnek: „Tegyétek meg mindazt, amit mond” (Jn 2,5). Isten akaratának hűséges megtételére képessé és *egyre* képesebbé kell *válni*, mégpedig az Úr kegyelme által, ami sohasem hiányzik, miként Nagy Szent Leó mondja: „Aki méltóságot adott, erőt is fog adni”;³⁰ de csak mindegyikünk szabad és felelős közreműködésével.

Íme a csodálatos és munkaigényes feladat, ami minden világi Krisztus-hívőre, minden keresztényre vonatkozik és nem enged késlekedést: egyre jobban meg kell ismerni és meg kell élni a hit és kereszttség gazdagságát. Péter apostol erre buzdít bennünket, amikor a születésről és a növekedésről mint a keresztény élet fokozatairól beszél: „Mint imént született kisdetek, hamisítatlan, lelki tejure vágyakozzatok, hogy tőle fölnőjete az üdvösségre” (1Pét 2,2).

Szent II. János Pál pápa: Pastores dabo vobis

II. János Pál pápa szinódus utáni apostoli buzdítása a püspökökhöz, a papokhoz és az egész katolikus egyház minden hívőjéhez a papképzésről korunk körülményei között

vö. Jn 2,11

22. A Pásztor Krisztus képe, kinek nyája az Egyház, újra és még kifejezőbben mutatja ugyanazokat a vonásokat, melyeket Krisztusnak, a Főnek és Szolganak arcán láttunk. Jézus Krisztus ugyanis, aki beteljesítette az Üdvözítő Messiásról szóló jövendöléseket – melyekről a Zsoltáros és Ezekiel próféta olyan különleges örömmel énekelt (vö. Zsolt 22-23; Ez 34,11) –, Jó Pásztornak nevezte magát (Jn 10,11-14), nemcsak Izrael, hanem minden ember számára (10,16). Élete nem más mint „pásztori szeretetének” szakadatlan megnyilvánulása: megkönyörül a sokaságon, a fáradtakon és elcsigázottakon, akik olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok (vö. Mt 9,35-36); megkeresi az eltévedtet (vö. 18,12-14) és ünnepel, amikor megtalálja; összegyűjti és őrzi, ismeri és nevükön szólítja bárányait (vö. 10,3), zöldellő réteken és üdítő vizekhez tereli őket (vö. Zsolt 22); asztalt terít számukra és a saját életét adja

³⁰ Nagy Szent Leó, Sermo, II, 1: S. Ch. 200, 248.

eledelül. A Jó Pásztor halála és föltámadása általkínálja föl életét, miként a római liturgia éneklí: „Föltámadt a Jó Pásztor, aki életét adta juhaiért és arra méltatta nyáját, hogy meghaljon érte”.³¹

Péter apostol a „Pásztorok Fejedelmének” nevezi Jézust (1Pt 5,4), mert műve és küldetése folytatódik az Egyházban az apostolok (vö. Jn 21,15-17), utódaik (vö. 1Pt 5,1) és a papok által. A fölszenteltség, mely Jézushoz, a Jó Pásztorhoz teszi hasonlóvá őket, a papokat arra hívja, hogy kövessék és életükben mutassák meg az Ő pásztori szeretetét.

Mivel az önátadás, mellyel Krisztus Egyházának adja magát, szeretetének gyümölcse, nagyon hasonló a vőlegény és menyasszony egymás iránti odaadásához, miként ezt a szent szövegek ismételten mondják. Jézus ugyanis az *igazi vőlegény*, aki az Üdvösség borával kínálja az Egyházat (vö. Jn 2,11). Ő, „aki az Egyház Feje, ... ő maga a test üdvözítője, ... szerette az Egyházat és föláldozta magát érte, hogy megszentelje, megtisztítván a víz fürdőjével az igében, hogy Ő maga tegye dicsőségessé magának az Egyházat, melyen nincs sem szeplő, sem ránc, sem más efféle, hanem szent és szeplőtelen” (Ef 5,23.25-27). Az Egyház valóban test, melyben jelen van és munkálkodik Krisztus, a Fő, ugyanakkor menyasszony is, az új Éva, aki a Megváltó megnyitott oldalából a kereszten lépett elő. Ezért mondják, hogy Krisztus az Egyház „színe előtt” áll, s „gondozza és táplálja” (5,29) azáltal, hogy életét kínálja ajándékkul. A pap tehát arra hivatott, hogy Jézus Krisztus, az Egyház vőlegényének élő képmása legyen.³² Mindig a közösség tagja marad, mint a többi hívő – a testvérek és nővérek, akiket a Szentlélek hív egybe –, de a Krisztushoz, a Főhöz és Pásztorhoz való hasonlóság erejéből maga a pap is jegyesi kapcsolatba kerül a rábízott közösséggel: „Amennyiben megjeleníti Krisztust, a Főt és Pásztort s az Egyház Vőlegényét, a pap nemcsak az Egyházban van, hanem az Egyház színe előtt is áll”.³³ Így arra hivatott, hogy a maga lelki életében azt a szeretetet élje, amelyet a Vőlegény Krisztus táplál menyasszonya, az Egyház iránt. E jegyesi jellegnek megfelelően életét úgy kell értelmeznie és berendeznie, hogy Krisztus vőlegényi szeretetének tanúja legyen; ezért képes mindenkit szeretni új, kitáruló és tiszta szívvel, nagylelkű önmegtagadással, állandó, hűséges és teljes odaadással; ugyanakkor szerető féltéssel (vö. 2Kor 11,2) és anyai gyöngédséggel, mely az anyai lelkületből fakadó

³¹ A Húsvét 4. vasárnapi szentmise koromunió-antifónája

³² *Mulieris dignitatem*, 26. p

³³ 7. javaslat

kedveskedést sem veti meg, és a vajúdás fájdalmas kiáltásait sem szégyelli, „amíg a krisztushívők szívében ki nem alakul Krisztus” (vö. Gal 4,19).

Szent II. János Pál pápa: Veritatis splendor

II. János Pál pápa enciklikája a Katolikus Egyház minden püspökének az Egyház erkölcsstanának néhány alapvető kérdéséről

Jn 2,5

120. Mária az Irgalmasság Anyja azért is, mert Jézus rábízta Egyházát és az egész emberiséget. A kereszt lábánál, amikor Jánost fiává fogadja, amikor Krisztussal együtt az Atya bocsánatát kéri azok számára, akik nem tudják, mit cselekszenek (vö. Lk 23,34) Mária tökéletes tanulékonyssággal a Szentlélek felé megtapasztalja Isten szeretetének gazdagságát és egyetemességét. Ez a szeretet kitágítja a szívét és alkalmassá teszi arra, hogy átölelje az egész emberi nemet. Ily módon mindannyiunk és mindegyikünk Anyja lett, anya, aki megszerzi nekünk az isteni irgalmasságot.

Mária az erkölcsi élet világító és vonzó példája: „az ő élete tanítás mindenkinek” – írja Szent Ambrus³⁴. A szüzekhez beszél, de tágabb horizonton mindegyikünkhöz szól: „A tanító nemességét elsősorban lángoló tanulási vágyának köszönheti. És ki nemesebb Isten Anyjánál, vagy ki ragyogóbb nála, akit maga a Ragyogás választott ki?” Mária szabadságát azáltal éli és valósítja meg, hogy Istennek ajándékozza magát és befogadja Isten ajándékát. Szűzi méhében őrzi Isten emberré lett Fiát a születéséig, ápolja, neveli és kíséri a szabadságnak azzal a végső gesztusával, mely saját életének teljes fölládozása. Önmaga elajándékozásával Mária teljesen az önmagát az embereknek ajándékozó Isten tervének részévé válik. Befogadván és forgatván a szívében azokat az eseményeket, melyeket nem mindig értett meg (vö. Lk 2,19), mindazok példaképe lett, akik hallgatják Isten igéjét és meg is tartják azt (vö. 11,28); és megérdemli a „Bölcsesség széke” megszólítást. Ez a Bölcsesség maga Jézus Krisztus, Isten örök Igéje, aki kinyilatkoztatja és állandóan teljesíti az Atya akaratát (vö. Zsid 10,5-10). Mária minden embert arra hív, hogy fogadja be ezt a bölcsességet. Felénk is azt mondja, amit a kánai menyegzőn a szolgáltnak mondott: „Bármilyen nektek, tegyétek meg!” (Jn 2,5)

³⁴ PL 16:222 (De virginibus II,15).

Mária megosztja velünk az emberi állapotot, de teljesen áttetsző Isten kegyelme számára. Mivel nem ismeri a bűnt, képes együttérezni minden gyöngeséggel. Megérti a bűnös embert és anyai szeretettel szereti. Éppen ezért az igazság oldalán áll, és osztozik az Egyházzal abban a gondban, hogy mindenkinek és mindig hirdesse az erkölcsi követelményeket. Ugyanezért nem engedi, hogy a bűnös ember abba ringassa magát, hogy az szereti jobban, aki igazolja a bűnét, mert tudja, hogy ily módon erejét vesztené az Ő Fiának, Krisztusnak áldozata. Az embert semmiféle fölloldozás – bármely tetszetős filozófiai vagy teológia tanítás kínálja föl – nem tudja igazán boldoggá tenni: csak a föltámadott Krisztus keresztje és dicsősége tud békét adni lelkiismeretének és üdvösséget adni életének.

Ó Mária, irgalmasság Anyja,
tekints mindannyiunkra,
hogy Krisztus keresztje erejét ne veszítse,
hogy az ember le ne tévedjen a jó útvjáról,
el ne veszítse bűntudatát,
gyarapodjék reménye Istenben,
aki „gazdag az irgalomban” (Ef 2,4),
szabadon tegye jó cselekedeteit,
melyeket Ő előre elrendelt (vö. 2,10),
és így egész életével
„dicsőségének dicsérete legyen” (vö. 1,12).

Szent II. János Pál pápa: Ecclesia de Eucharistia

II. János Pál pápa enciklikája az Eucharisztia és az Egyház kapcsolatáról

Jn 2,5

54. *A hit misztériuma!* Ha az Eucharisztia a hit misztériuma, mely annyira felülmúlja értelmünket, hogy a legtisztább ráhagyatkozásra kötelez Isten szava iránt, Máriánál jobban senki sem segíthet és nem lehet jobb vezetőnk e magatartásban. Amikor megismételjük, amit Krisztus tett az Utolsó Vacsorán, teljesítve az ő „ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” parancsát, engedelmeskedünk Máriának is, aki arra biztat, hogy fenntartások nélkül engedelmeskedjünk az ő Fiának: „Tegyétek meg, amit mond nektek” (Jn 2,5). A kánai menyegzőn tanúsított anyai gondoskodásával mintha azt mondaná nekünk Mária: „Ne féljete, bízzatok Fiam szavában. Ő, aki képes volt borrá változtatni a vizet, ugyanúgy képes a kenyeret

testévé, a bort vérévé változtatni, Húsvétjának eleven emlékezetét hagyva e misztériumban híveire, hogy így legyen „az élet kenyere”

XVI. Benedek pápa: Deus caritas est

XVI. Benedek pápa enciklikája a püspököknek, a papoknak és diákonusoknak, az Istennek szentelt személyeknek és minden krisztushívőnek a keresztény szeretetről

vö. Jn 2,4

41. A szentek közül kiemelkedik Mária, az Úr Anyja, minden életszentség tükre. A Lukács-evangéliumban szeretetszolgálat közben látjuk őt a nagynénjénél, Erzsébetnél, akinél ott maradt „mintegy három hónapig” (1,65), hogy terhességének utolsó szakaszában mellette álljon. „Magnificat anima mea Dominum”, mondja megérkezésekor – „magasztalja az én lelkem az Urat” (Lk 1,46) –, és ezzel egész életének programját mondja ki: nem akar a középpontban állni, hanem teret nyit Isten számára, akivel mind az imádságban, mind a felebaráti szolgálatban találkozik – csak így lesz jó a világ. Mária éppen azért nagy, mert nem önmagát, hanem Istent magasztalja. Alázatos: nem akar mást, mint az Úr szolgálója lenni (vö. Lk 1,38.48). Ő tudja, hogy csak azzal szolgálja a világ üdvösségét, hogy nem a saját művét akarja végrehajtani, hanem teljesen átadja magát Isten tevékenységének. Mária remélő ember: az angyal csak azért jöhetett el hozzá és hívhatta az ígéret döntő szolgálatára, mert Mária hisz Isten ígéreteinek és várja Izrael üdvösségét. Mária hívó ember: „Boldog vagy, mert hittél” – mondja neki Erzsébet (vö. Lk 1,45). A Magnificat – egyidejűleg a lelkének a képe – teljesen a Szentírás fonalából van szöve, Isten szavának fonalából. Láthatóvá válik, hogy Mária teljesen otthonos Isten szavában, ki-be jár benne. Isten szavával gondolkodik és beszél; Isten szava az ő szavává lesz, és az ő szava Isten szavából ered. Így az is láthatóvá válik, hogy Mária gondolkodása együttgondolkodás Isten gondolkodásával, akarása Isten akaratából való együtt-akarás. Mivel őt ennyire áthatotta Isten szava, anyja lehetett a testté lett Igének. Végül: Mária szerető ember. Lehetett volna- e másként? Mint hívó és a hitben Isten gondolatait gondoló ember, Isten akaratát akarva ő csak szerető ember lehet. Azokból a halvány jelekből sejtjük ezt, melyeket a gyermekségtörténet beszél el. Ezt látjuk abban a tapintatos figyelemben, mellyel Kánában észreveszi a jegyesek szükséghelyzetét, és Jézushoz viszi. Ezt látjuk az alázatban, amellyel elfogadja, hogy Jézus nyilvános életében a háttérben maradjon – tudván, hogy a Fiúnak egy új családot kell alapítania, s hogy az anya órája, mely Jézus igazi órája, majd csak a

kereszt pillanatában lesz újra az övé (vö. Jn 2,4; 13,1). Amikor a tanítványok mind elfutnak, ő lesz az, aki ott áll a kereszt alatt (vö. Jn 19,25-27); és később Pünkösöd órájában a tanítványok köréje gyűlnek, várván a Szentlelket (vö. ApCsel 1,14).

Ferenc pápa: Lumen fidei

Ferenc pápa A hit világossága kezdetű enciklikája a püspököknek, a papoknak és diakónusoknak, az Istennek szentelt személyeknek és minden Krisztus-hívőnek a hitről

vö. Jn 2,11

18. A teljességnek, amelyre Jézus viszi a hitet, van egy másik döntő vonása is. A hitben ugyanis Krisztus nemcsak az, akiben hiszünk, nemcsak Isten szeretetének legnagyobb megnyilvánulása, hanem az is, akivel egyesülünk, hogy hinni tudjunk. A hit nem pusztán Jézusra tekint, hanem Jézus szempontjából, az ő szemével lát: részesedés az ő látásmódjából. Az élet számos területén hagyatkozunk másokra, olyanokra, akik a dolgokat nálunk jobban ismerik. Megbízunk az építésben, aki megtervezi a házunkat, a gyógyszerésben, aki elkészíti orvosságunkat, az ügyvédben, aki a bíróság előtt megvéd bennünket. Így tehát arra is szükségünk van, aki megbízható és szakértő Isten dolgaiban. Az ő Fia, Jézus úgy mutatkozik meg, mint aki kinyilatkoztatja nekünk Istent (vö. Jn 1,18). Krisztus élete – ahogyan ismeri az Atyát, amilyen teljes kapcsolatban él vele – új teret nyit az emberi tapasztalat előtt, ahová be tudunk lépni. Szent János a „hinni” ige különféle jelentéseivel fejezte ki a Jézussal való személyes kapcsolat fontosságát hitünk számára. Az „elhinni, hogy” igaz, amit Jézus nekünk mond (vö. Jn 14,10; 20,31) mellett János használja a „hinni Jézusnak” és a „hinni Jézusban” kifejezéseket is. „Hiszünk Jézusnak”, amikor elfogadjuk a szavát, az ő tanúságát, mert igazmondó (vö. Jn 6,30). „Hiszünk Jézusban”, amikor személyesen befogadjuk életünkbe, és ráhagyatkozunk azáltal, hogy a szeretetben ragaszkodunk hozzá és követjük, végig az úton (vö. Jn 2,11; 6,47; 12,44).

Hogy megismerését, befogadását és követését lehetővé tegye számunkra, Isten Fia magára öltötte emberi testünket, s ezáltal a látás, amellyel az Atyát látja, emberivé is vált, egy az időben végigjárt úton. A keresztény hit az Ige megtestesülésébe és testi feltámadásába vetett hit; hit abban az Istenben, aki annyira közel jött hozzánk, hogy belépett a történelmünkbe. A hit Isten Fiában – aki a Názáreti Jézusban emberré lett – nem szakít el a valóságtól, hanem lehetővé teszi, hogy megértsük annak legmélyebb

jelentését, felfedezzük, mennyire szereti Isten és szüntelenül maga felé irányítja ezt a világot; ez vezeti a keresztyén embert arra az elkötelezettségre, hogy elszántabban járja földi életének útját.

Ferenc pápa: Üzenet a betegek 24. világnapjára

Bízzuk magunkat az irgalmas Jézusra, ahogy Mária tette: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond”.

Jn 2,1-11; Jn 2,3; Jn 2,4; Jn 2,5; vö. Jn 2,7

Kedves

Testvérek!

A betegek 24. világnapja lehetővé teszi számomra, hogy különösen közel kerüljek hozzátok, kedves beteg embertársaim, valamint azokhoz is, akik ápolnak benneteket.

Miután erről a napról a Szentföldön ünnepélyes keretek között emlékeznek majd meg, ebben az évben azt javaslom, hogy a kánai menyegző evangéliumi történetéről elmélkedjünk (Jn 2,1-11), ahol Jézus az édesanyja közbenjárására vitte végbe első csodáját. A kiválasztott téma: **Bízzuk magunkat az irgalmas Jézusra, ahogy Mária tette: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond”** (Jn 2,5), jól illeszkedik az Irgalom Rendkívüli Jubileumi Szentéve kereteihez is. A világnap központi, eucharisztikus megünneplésére 2016. február 11-én, a lourdes-i Szűz Mária liturgikus emléknapján kerül sor, éppen Názáretben, ahol „az Ige testté lett, és közöttünk élt” (Jn 1,14). Jézus Názáretben kezdte megváltó küldetését azáltal, hogy Izajás próféta szavait magára vonatkoztatta, amint arról Lukács evangélista tudósít: „Az Úr Lelke van rajtam, azért kent fel engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek. Elküldött, hogy hirdessem a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak a látást, hogy szabadon bocsássam az elnyomottakat, és hirdessem az Úr kegyelmének esztendejét.” (Lk 4,18-19).

A betegség, főleg, ha súlyos, mindig krízist okoz az ember életében, és mélyre hatoló kérdéseket vet fel. Az első percben gyakran lázadunk: miért éppen velem történt ez meg? Talán elkeseredünk, arra gondolunk, hogy mindennek vége, már semminek nincs értelme.

Ezek a helyzetek egyrészt Istenbe vetett hitünk próbáját jelentik, ugyanakkor megmutatkozhat számunkra a hit pozitív ereje is. Nem mintha eltüntetné a betegséget, a fájdalmat, vagy a belőlük fakadó kérdéseket; hanem mert megadja a kulcsot ahhoz, hogy felfedezzük annak mélyebb értelmét, amit megélünk; a kulcsot,

amely segít meglátni, hogy a betegség hogyan válhat a Jézushoz való szorosabb kötődés útjává, aki mellettünk lépked, keresztet hordozva. És ezt a kulcsot az édesanyjától, Máriától kapjuk meg, aki jól ismeri már ezt az utat.

A kánai menyegzőn Mária az aggódó asszony, aki észreveszi az ifjú pár számára oly fontos dolgot: elfogyott a bor, az ünnep vidámságának szimbóluma. Mária felfedezi a bajt, bizonyos értelemben a magáénak érezve azt, és tapintatosan, gyorsan cselekszik. Nem csak szemlélő marad, még kevésbé késlekedik azzal, hogy ítéletet alkot, hanem Jézushoz fordul, és elé tárja a problémát úgy, ahogy van: „Nincs több boruk” (Jn 2,3). És amikor Jézus a tudomására hozza, hogy még nem jött el megnyilatkozásának ideje, (Jn 2,4), így szól a szolgálkhoz: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond!” (Jn 2,5). És Jézus ekkor csodát tesz, nagy mennyiségű vizet borrá változtatva, amely azonnal a legjobb bornak bizonyul az ünnepségen. Milyen tanítást kaphatunk a kánai menyegző misztériumából a Betegek Világnapjára?

A kánai menyegző az egyház képe: a középpontjában ott van az irgalmas Jézus, aki csodát tesz, körülötte vannak a tanítványok, az új közösség első tagjai, és Jézus és a tanítványai mellett ott van Mária, a gondoskodó és imádkozó anya. Mária részt vesz az egyszerű emberek örömeiben, és megsokszorozza azt; közbenjár Fiánál az ifjú pár és minden vendég érdekében. És Jézus nem utasította vissza édesanyja kérését. Milyen nagy reménységet ad ez a tény mindannyiunk számára! Van egy édesanyánk, akinek a tekintete éber és jóságos, mint a Fiáé; anyai szíve irgalommal teli, mint az övé, segíteni akaró kezei, mint Jézus kezei, amelyekkel az éhezőknek kenyeret tört, a betegeket megérintette és meggyógyította. Mindez bizalommal tölt el, és megnyit minket Krisztus kegyelme és irgalma felé. Mária közbenjárásán keresztül megtapasztaljuk a vigaszt, amelyért Pál apostol áldást mond Istennek: „Áldott legyen az Isten, Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene! Ő megvigasztal minket minden szomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassuk azokat, akik szomorúak, azt a vigasztalást nyújtva nekik, amelyet ő nyújt nekünk. Amilyen bőven kijut nekünk Krisztus szenvedéseiből, olyan bőven lesz részünk Krisztus révén a vigasztalásban is” (2Kor 1,3-5). Mária a „megvigasztalt” anya, aki vigaszt nyújt gyermekeinek.

Kánában kirajzolódnak Jézusnak és az ő küldetésének megkülönböztető jegyei: ő az, aki segít a bajban levőnek, a szükséget szenvedőnek. És valóban, messiási szolgálatában sokakat meggyógyít bajából, betegségéből, megszabadít a gonosz lelkektől, visszaadja a vakok látását, a sántákat jární tanítja, a leprásoknak visszaadja az egészségüket és a méltóságukat, feltámasztja a halottakat, és a szegényeknek

hirdeti az evangéliumot (vö. Lk 7,21-22). És Mária kérése, amelyet a Szentlélek sugallt anyai szívének az esküvői ünnepségen, felfedte Jézus messiási hatalmán túl irgalmasságát is.

Mária gondoskodásában Isten gyengédsége tükröződik vissza. És ugyanez a gyengédség van jelen oly sok ember életében, akik a betegeknek szentelve magukat képesek a szükségleteikre odafigyelni, még a legrejtettebbekre is, mert szeretettel tekintenek rájuk. Hányszor fordul elő, hogy egy anya a beteg fia ágyánál, vagy egy idős szülőjét ápoló fiú, egy nagymama vagy nagypapa mellett álló unoka a Szűzanya kezébe teszi le könyörgéseit. Szeretteink számára, akik a betegség miatt szenvednek, elsősorban az egészséget kérjük. Maga Jézus is megmutatta Isten országának jelenvaló voltát a gyógyításain keresztül: „Menjetek, s adjátok tudtul Jánosnak, amit hallotok és láttok: Vakok látnak, sánták járnak, leprások megtisztulnak, süketek hallanak, halottak feltámadnak” (Mt 11,4-5). De a hittel teli szeretet által a fizikai egészségen túl valami nagyobbat kérünk számukra: a békét, az élet derűjét, amely szívből fakad és Isten ajándéka, a Szentlélek gyümölcse, amit az Atya sohasem tagad meg azoktól, akik bizalommal kérik tőle.

A kánai jelenetben Jézuson és Édesanyján kívül ott vannak azok is, akiket „szolgáknak” hívnak, akiket Mária így utasít: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond” (Jn 2,5). Természetesen a csoda Jézus cselekedetéből fakad; azonban ő emberi segítséget is szeretne igénybe venni a csoda beteljesüléséhez. Megtehetette volna, hogy a bor közvetlenül megjelenjen a korsókban. De ő számít az emberi együttműködésre, és megkéri a szolgákat, hogy töltsék meg a korsókat vízzel. Milyen értékes és tetsző dolog Isten szemében az, ha másokat szolgálunk! Ez minden más dolognál hasonlatosabbá tesz minket Jézushoz, aki „nem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy ő szolgáljon” (Mk 10,45). Ezek a névtelen személyek az evangéliumban oly sok mindenre tanítanak minket. Nem egyszerűen csak engedelmeskednek, hanem nagylelkűen engedelmeskednek: színültig megtöltötték a korsókat (vö. Jn 2,7). Bízunk az Édesanyjában, azonnal és jól elvégzik, amit kér tőlük, panaszkodás és számítás nélkül.

A Betegek Világnapja alkalmából kérhetjük az irgalmas Jézustól, Mária közbenjárásával, aki az ő anyja és a mi anyánk, hogy adja meg mindnyájunknak a segítséget szenvedők, és konkrétan a beteg testvéreink szolgálata iránti készséget. Olykor ez a szolgálat nehéz és fárasztó lehet, de biztosak vagyunk abban, hogy az Úr nem mulasztja el, hogy emberi erőfeszítéseinket valami istenivé alakítsa. Mi is lehetünk kezek, karok, szívek, amelyek segítenek Istennek, hogy a gyakran rejtett

csodáit véghezvigye. Mi is, akár egészségesen, akár betegen, felajánlhatjuk erőfeszítéseinket és szenvedéseinket, mint ahogy a kánai menyegzőn az a víz megtöltötte a korsókat, majd a legjobb borra változott. A szenvedőknek nyújtott tapintatos segítséggel, vagy együtt élve a betegséggel, vállunkra vesszük mindennapi keresztünket, és követjük a Mestert (vö. Lk 9,23); és még ha a szenvedéssel való találkozás mindig misztérium marad is, Jézus segít felfedezni az értelmét.

Ha tudjuk követni Mária szavát, aki hozzánk is szól: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond”, Jézus minden alkalommal át fogja változtatni életünk vizét értékes borra. Így, a mostani Betegek Világnapja, amelyről ünnepélyesen emlékeznek meg a Szentföldön, segíti megvalósítani azt a kívánságot, amelyet az Irgalom Rendkívüli Jubileumi Szentévére felszólító bullában fogalmaztam meg: „Ez az irgalmasságban átélt Jubileumi Esztendő segítse elő a találkozást ezekkel a vallásokkal [a zsidósággal és az iszlámmal] és a többi nemes vallási hagyománnyal; tegyen nyitottabbá bennünket a párbeszédre, hogy jobban megismerjük és megértsük egymást; szabadítson meg az elzárkózás és a megvetés minden formájától, továbbá úzzön el minden erőszakot és megkülönböztetést” (*Misericordiae Vultus*, 23). Minden kórház és gyógyító intézmény látható jellé válhat, a találkozás és a béke kultúráját előmozdító helyé, ahol a betegség és a szenvedés megtapasztalása, mint ahogy a szakszerű és testvéri segítségnyújtás is, hozzájárulnak minden korlát és megosztottság legyőzéséhez.

Mindehhez példaként szolgál az elmúlt év májusában szentté avatott két szerzetesnővér: szent Marie Alphonsine Danil Ghattas és a keresztre feszített Jézusról nevezett szent Mariam Baouardy, akik mindketten a Szentföld szülöttei. Az előbbi a szelídségről és az egységről adott példát, világosan megmutatta, milyen fontos, hogy felelősséget kell vállalnunk egymásért, és egymást szolgálva kell élnünk. A második, alázatos és írástudatlan szent, a Szentléleknek engedelmeskedve, a muzulmán világgal való találkozás eszközévé vált.

Mindazoknak, akik a betegeket és szenvedőket szolgálják, azt kívánom, hogy töltsék el őket Mária lelke, aki az irgalmasság anyja. „Tekintetének édessége kíséren bennünket a Szentévből, hogy valamennyien fölfedezhessük Isten gyöngédségének örömeit” (uo. 24), és hordozzuk ezt a szívünkben és a cselekedeteinkben. A Szűzanya közbenjárására bízzuk szenvedéseinket és aggodalmainkat, az örömmel és vigasztalásokkal együtt, és hozzá fordulunk imánkkal, hogy tekintsen ránk irgalmas szemeivel, különösen a fájdalom óráiban, és tegyen minket méltóvá arra, hogy

szemlélhessük az irgalom arcát, a Fiát, Jézus Krisztust, most és mindörökké. A mindnyájatokért mondott könyörgést apostoli áldással kísérem.

2.3. Liturgikus vonal

Az evangéliumi szakasz kapcsolódási pontjai a szentmise szertartásának egyéb szövegeivel

A mai *evangélium* (Jn 2,1-11) a kánai menyegző történetét beszéli el. Fő motívumként köszön vissza ehhez kapcsolódóan a liturgia többi szövegében az Úr dicsősége, illetve ennek megnyilvánulása. A *kezdőének* (Zsolt 65,4) az Isten dicséretére szólít: „Az egész föld téged imádjon és magasztaljon, Istenünk, nevedet énekkel dicsérje, fölséges Urunk!”. Az *olvasmányban* (Iz 62,1-5) pedig a házasság allegorikus képe is megjelenik: Sion és Jeruzsálem a választott nép jelképeként, s az Úr menyasszonyaként jelenik meg, ezzel kiegészítve az evangéliumi elbeszélés menyegzői leírását. A menyasszony – vőlegény kapcsolat ember és Isten kapcsolatával való párhuzamba állítása koránt sem ritka a bibliai szövegekben. A *válaszos zsoltár* (Zsolt 95,1-2a- 2b-3.7-8a. 9-10 és c) az Úr uralmát és csodás tetteit hirdeti, így mondanivalója egybecseng a jánosi szöveggel. A *szentlecke* (1 Kor 12,4-11) a csodajelekről való tanítással kapcsolódik a víz borrá változtatásának történetéhez. Az *alleluja vers* (2Tessz 2,14) szintén azt a mondanivalót hangsúlyozza, miszerint az evangélium Jézus dicsőségének megnyilvánulásáról tanúskodik: „Az evangéliumban Isten meghívott minket, hogy Urunk Jézus dicsőségéből részt adjon nekünk”.

Az *egyetemes könyörgések* bevezető szövege a víz borrá válásával egybecsengve szól: „Kérjük Megváltónkat, a mi Urunk, Jézus Krisztust, hogy Szent Anyjának közbenjárására tisztítsa meg gyarló emberi természetünket, és tegye egyre nemesebbé!”. A második könyörgés a házasság és az eszkatologikus, örök boldogság menyegzős lakomájáról szól: „Hogy az Egyházat Szentatyánk és főpásztoraink méltóképpen felkészítsék az isteni menyegzős lakomára!”. A negyedik a házastársakért jár közben. A papi záró imádság pedig a bevezető gondolati párhuzamát folytatja a következőképp: „Urunk, Jézus Krisztus, te a vizet borrá változtattad, borunkat pedig szent véreddé teszed. Folytasd lelkünkben is csodás átváltoztató működésedet, és alakítsd érdemszerzővé mindennapi teendőinket a tiszta szándék és kegyelmed ereje által!”.

A felajánló könyörgés, valamint az eucharisztikus imádság, az átváltoztatás szavai szintén már a bor – Krisztus vére párhuzamot és az Eucharisztia jelentőségét kapcsolja össze az evangéliumi történettel.

A két választható áldozási ének közül az első (Zsolt 22,5) pedig ismét a bor és az Oltáriszentség kapcsolatát fejezi ki a liturgia kontextusában: „Asztalt terítettél nekem, és pompás itallal töltöd meg serlegem”.

FELAJÁNLÓ KÖNYÖRGÉS

Kérünk, Urunk, Istenünk,
add, hogy méltón vegyünk részt ebben a szent cselekményben,
mert valahányszor Fiad áldozatának emlékét ünnepeljük,
megváltásunk műve folytatódik.

Krisztus, a mi Urunk által.

ÁLDOZÁSI ÉNEK Zsolt 22, 5

Asztalt terítettél nekem,
és pompás itallal töltöd meg serlegem.

Vagy: 1 Jn 4, 16

Megismertük a szeretetet, amelyet Isten oltott belénk,
és hittünk benne.

ÁLDOZÁS UTÁNI KÖNYÖRGÉS

Istenünk,
áraszd szívünkbe szereteted Szentlelkét,
hogy minket, akiket egyazon mennyei kenyérral tápláltál,
egyazon szeretet kapcsoljon össze.
Krisztus, a mi Urunk által.

2.4. Pedagógiai vonal

2.4.1. Tantörténet

*„Mit akarsz tőlem, asszony! Még nem jött el az én óráim.” Erre anyja szólt a szolgálóknak:
„Tegyetek meg mindent, amit csak mond!” (Jn 2,4-6)*

A szeretet telepítése

Ügyfélszolgálat: Igen, miben segíthetek?

Felhasználó: Hát, hosszas megfontolás után úgy döntöttem, installálni fogom a Szeretetet. Végig vezetne kérem a folyamaton?

Ügyfélszolgálat: Rendben, szívesen segítek. Készen áll az indulásra?

Felhasználó: Hát, nem vagyok egy műszaki zseni, de azt hiszem készen állok. Mit kell először tennem?

Ügyfélszolgálat: Első lépésként nyissa meg a Szívét. Megtalálta a Szívét?

Felhasználó: Igen, de egy csomó más program is fut jelenleg. Lehet telepíteni a Szeretetet, miközben ezek futnak?

Ügyfélszolgálat: Milyen más programok futnak?

Felhasználó: Lássuk csak, van Múltbéli Megbántódás, Alacsony Önértékelés, Harag és Neheztelés. Ezek futnak éppen.

Ügyfélszolgálat: Nem gond, a Szeretet fokozatosan törölni fogja a Múltbéli Megbántódást a jelenleg működő rendszeréből. A hosszú távú memóriában esetleg megmaradhat, de már nem fog megzavarni más programokat. Végül a Szeretet felül fogja írni az Alacsony Önértékelést a saját moduljával, amit Egészséges Önértékelésnek hívnak. Viszont a Haragot és a Neheztelést teljesen ki kell kapcsolnia. Ezek a programok megakadályozzák a Szeretet megfelelő installálását. Ki tudja kapcsolni ezeket?

Felhasználó: Nem tudom, hogyan kell kikapcsolni őket. Meg tudja mondani?

Ügyfélszolgálat: Örömmel. Menjen a startmenübe és indítsa el a Megbocsátást. Ezt addig kell ismételnie, amíg a Harag és a Neheztelés teljesen ki nem törlődnek.

Felhasználó:Rendben, kész! A Szeretet automatikusan elkezdte telepíteni magát. Ez normális?

Ügyfélszolgálat: Igen, de ne feledje, önnek csak az alap program van meg. El kell kezdenie kapcsolódni más Szívekhez, hogy hozzáférjen a frissítésekhez.

Felhasználó: Hoppá! Máris kaptam egy hibaüzenetet. Azt mondja: "Hiba - A program nem fut külső egységeken." Most mit tegyek?

Ügyfélszolgálat: Ne aggódjon. Ez azt jelenti, hogy a Szeretet program Belső Szíveken való futásra lett tervezve, de az ön Szívén még nem futott. Kevésbé technikai nyelven

ez csak annyit jelent, hogy önnek először saját magát kell Szeretnie, mielőtt másokat Szerethetne.

Felhasználó: Tehát most mit tegyek?

Ügyfélszolgálat: Gördítse le az Önefogadás menüt; majd kattintson az alábbi fájlokra: Megbocsátok Magamnak 2.0, Felfedezem az Értékeimet 1.5, Tudomásul Veszem a Korlátaimat 3.0.

Felhasználó: Rendben, kész.

Ügyfélszolgálat: Most másolja őket az "Én Szívem" könyvtárba. A rendszer felül fog írni minden zavaró programot és kijavítja a hibás programozást. Ezen kívül törölnie kell a Terjengős Önkritikát az összes könyvtárból és kiürítenie a Kukát, hogy biztosan eltávolítsa teljesen, és soha ne jöhessen újra elő.

Felhasználó: Megcsináltam. Hé! A Szívem új fájlokkal telik meg. Mosoly jelent meg a képernyőmön és a Béke meg az Elégedettség bemásolja magát minden felé a Szívembe. Valamint az egész rendszerem melegedni kezdett. Ez normális?

Ügyfélszolgálat: Sok esetben. Másoknak eltart egy ideig, de végül minden helyreáll a megfelelő időben. A rendszer melegedése normális, és javítja a Szív működését, ne aggódjon. Egyébként jó érzés nem?

Felhasználó: De, csak szokatlan.

Ügyfélszolgálat: Szóval, a Szeretet telepítve és rendesen fut. Még egy dolog mielőtt letennénk. A Szeretet Ingyenes Program. Figyeljen rá, hogy továbbítsa azt és a különféle változatait mindenkinek, akivel kapcsolatba kerül. Ők is megosztják majd másokkal és visszajuttatnak viszonzásul önhöz is új és izgalmas változatokat.

Felhasználó: Köszönöm...

Forrás:

https://21grams.blog.hu/2010/04/14/a_szeretet_telepitese_tanulsagos_tortenetek_ii

2.4.2. Evangélium témáját feldolgozó versek

„Tegyetek meg mindent, amit csak mond!” (Jn 2,6)

Bálint Zoltán - Úgy élj

Úgy élj, hogy az egész világ
Figyeli minden léptedet,
Látja, hogy őszintébb, tisztább vagy,
S kutatja békességedet.
Úgy élj, hogy az egész világ
Ítéli minden léptedet,
Látja, hogy nem egyedül vagy,
S kutatja gyengeségedet.
Úgy élj, hogy az egész világ
Benned, Jézust ítéli meg.
Szemükben Ő nem több, csak az,
Akinek te képviseled.

Forrás: http://www.jonas.magveto.sk/menu-bal/keresztynversekgyujtemenye/keresztynversekgyujtemenye/Balint_Zoltan.htm?fbclid=IwAR2m8RXQtrIguKaIkYhmhkKm5WayTzl0JcMGJqKiU3kVxnjs8SYaseOSqd0

„Töltsétek meg a korsókat vízzel!”

Brenda Kirk - Mikor megtudtam

Mikor megtudtam, elindultam
Messzi vidékre
Sivatagokba
Meredélyekre
Tengerekre
Hullámok közé, a mély felé.

Mikor megtudtam, épp esett
Csöndesen
Kitartóan
Szemtelenül
Megáztam
A nappal közepét éjszaka lepte meg.

Mikor megtudtam, csak álltam
Elsodortak
Sodródtam
Akartam is
Meg nem is
Így esett, mikor megtudtam .

Mikor megtudtam: semmire való vagyok,
Elhittem
Bolyongtam
S mindig
Jól esett
Sosem ott lennem, ahol vagyok.

Mikor megtudtam: Te szeretsz
Megálltam
Sírtam.

És vágyódtam
Ruhám forró lett
Mikor megtudtam: Te szeretsz.

Mikor megláttam, hogy rám nézel
Még haltam
Tekinteted melegen földre terített

Mikor megláttam, hogy jössz felém
Hazataláltam
Már volt hova beengedjelek

Mikor megéreztem, hogy szeretsz
Csak néztelek
Néztelek.

És tudtam, hogy hazudtak nekem,
Akiktől régebben megtudtam azt,
Amiért elindultam.

Tőled távol
Feléd.

Forrás: http://www.jonas.magveto.sk/menu-bal/keresztynversekgyujtemenye/keresztynversekgyujtemenye/Brenda_Kirk.htm?fclid=IwAR0zJ3OYLQtPTeBr4VbcKNuCeVvu5BdaI3p1jin5pnDv5dfqeVMbkXsGSto

2.4.3. Evangéliumhoz kapcsolódó festmény

Forrás:

https://tarkafirka.blog.hu/2012/01/15/vizkereszt_utani_masodik_vasarnap_a_kanai_menyegzo

2.4. Kérdések az evangéliumhoz

- Eszembe jut-e Jézushoz fordulni, mikor elakadok az életemben?
- Milyen szerepet tölt be az életemben az Úr szava, és Jézus édesanyja: Mária?

3. Oratio – imádság

A szentmise első könyörgése

Mindenható, örök Isten,
te kormányozod a mennyet és a földet:

hallgasd meg néped esdeklő imáját,
és adj békét napjainkban.
A mi Urunk, Jézus Krisztus a te Fiad által,
aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben,
Isten mindörökkön-örökké.

Evangeliumhoz kapcsolódó fohász

Mennyei Atyám, Jézus nevében kérlek, küldd el Szentlelkedet, hogy Szűz Máriának,
Jézus édesanyjának példájára, bátran tudjak mindig figyelni, és engedelmeskedni
Szent Fiad szavának! Ámen.

4. Contemplatio – szemlélődés

Fotó az evangéliumi szakaszhoz

Forrás: <http://www.kevinpendergrass.com/wp-content/uploads/2018/04/wine-picture.jpg>

5. Condivisio – megosztás

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- Isten meghallja a kérésemet, ahogy Mária kérését is meghallotta.
- Jézus nekem is feltárja dicsőségét, engem is boldoggá tesz, ha figyelmesen és engedelmesen hallgatok rá.

6. Actio, operatio – tettekre váltás

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- Mária bízott Jézusban. Ugyanezzel a bizalommal szeretném én is rábízni magam Isten gondoskodására.
- Tegyem meg mindig azt, amit Jézus mond nekem!

